

Oversatt fra svensk fra OSCAR BUSCH sin bok **GENOM DOLDA VERLDAR** fra 1888, men språket er også modernisert for den norske oversettelsen her .

[weblink m. noen bilder](#)

"GJENNOM SKULTE VERDENER"

Merk at ordet 'ånder' brukes for de astral-mennesker som bebor de høyere verdener eller da primert her; ASTRAL-VERDENEN. Som er like "fysisk" eller oppleves like virkelig og "fast" som denne "fysiske grov-verden" – når hele ens sanse-apparat er fokusert i DEN astrale kroppen, som altså eksisterer i en annen frekvens eller vibrasjon. (I Martinus terminologi kalles denne for FØLELSES-LEGEMET.) Husk at det vi opplever som 'fysisk' – kun er en gitt bølgelengde, som det fysiske legemet har sanser for å korrespondere eller vekselvirke med! RØ-anm.

FORORD

Det spørsmål som mest skulle sysselsette mennesket om livets årsak og mål, er uten tvil det som angår dets tilstand etter døden. Hva er det som venter oss når vi forlater jorden?

Den almene forestilling om det har bare vært det fryktelige skjebnesvangre svaret: himmel eller helvete, en dom uten appell, en tilstand uten tilbakevenden gjennom evigheters evighet.

(og så den ren-materialistiske tro – at bevisstheten utslukkes for alltid ved døden, da man har trodd at den kun var en BIVIRKNING av 'hodet/hjernen' og slik sett altså 'ble dannet oppi der'.rø)

Slik kan det da ikke være! Våre begrep om rettferdighet, strider imot dette og likeså vår forestilling om Gud som en kjærlighetsfull fader.

Når vi, ufullkomne barn, med eller uten straff kan se fram til feilenes forbedring, skulle så ikke FULLKOMMENHETEN SELV ha et fornuftig mål? Ja, så sant, og dette formål må være det bortkomne barnets gjenforening med 'faderhjemmet'.

Evigheten er lang. En uvirksomhet i UENDELIGE tider er utenkbart. Dette jordlivets hastige løpte sekunder – noen dråper i evighetens bunnløse hav – kan da ikke være det eneste som er egnet å anvendes til et rastløst arbeide til egen eller andres vel.

Ganske klart må vår evighets-natur, ånden, gå gjennom en UTVIKLING via mange eksistensformer. Ganske klart må det – gjennom mye anstrengelse

- gravis komme fram til 'den ene klarheten/forståelsen til den neste' – for tilslutt å nå det mål som 'skaperen' har gitt ham/henne. Et mål, som vi på vårt nåværende stadium har vansker med å fatte kun en dunkel anelse av, men som vi med sikkerhet ville oppleve som en ufattelig himmelsk glede.

En nærmere utvikling av denne oppfattelse, og et forsøk på danne seg en mer riktig oppfattelse av livet etter dette, er formålet med dette nærværende arbeide, som er framkommet under medvirkning fra en høyere – fra 'stoffet' frigjort intelligens.

Han har nå ordet.

MENNESKE, du skal dø!! Den tid som du kanskje minst venter den, trer dødens engel sakte over din dørterskel, tar deg i hånden og fører deg bort til et fjernt land, hvorfra du aldri mer skal vende tilbake til ditt nåværende hjem. Er du klar til å følge ham? Har du det reisepass som åpner veien til en lysere verden, eller skal du i mangel derav, havne i mørket? Du kan forstå at dette er et viktig spørsmål. Kanskje aner du også at svaret ikke beror på dine overfladiske tanker, men på noe som ligger dypt skjult i ditt eget indre. Har du ransaket din ånds/bevissthets hemmeligste skjulested? Vet du hvordan det er der?

Du lurer kanskje på, hvem jeg er, som går så tett på deg med mine spørsmål. Kall meg hva du vil! Jeg er en røst fra oven – jeg er din venn som har kommet for å si deg noen alvorsord.

Sikkert frykter du døden, og unnviker derfor å tenke over disse ting, men derved skyver du også vekk så mange andre viktige spørsmål, som det burde være passende å få besvart. Hva er jordlivets sluttmaal? Hva er meningen med denne vandring gjennom sanseverdenen. Hvorfra kommer vi, og hvor er vi på vei? Hva er tilværelsens ytterste årsak og mål?

Det er spørsmål som det ville være verdig for mennesket å spørre seg, heller enn de hverdagslige; med hva man skal spise, drikke og kle seg. *Men det er lettere å spørre enn å gi svar.* Jeg skal ikke innlate meg på det vanskelige forsøket å umiddelbart løse disse dyptgående, evige problemer – men jeg vil så gjerne vekke dem til live i ditt hjerte og gi deg en ledetråd – en antydning i hvilken retning som du kan finne svarene. Å finne dem blir din egen livssak. Du må selv kjempe deg fram gjennom beskyttelseslagene og

fram til LYSET. Først da blir sannheten levende, først da blir den din EGEN tilhørighet.

Og hvorfor kjenner du denne redsel for døden? Er det kanskje ikke i stor grad fordi det som skjuler seg bak graven er deg så ukjent? Du antar at døden ikke innebærer utslettelse. Du føler at du bærer i deg et evighetsvesen, som ikke skal oppløses og råtne med ditt grove stoff-hylster. Men hvor skal denne din ånd befinne seg, når du våkner opp fra dødens søvn?

Hvilke erfaringer skal du gjøre ved din inntreden i ånde verdenen? Dette spørsmål hører sammen med de store spørsmål som jeg først fremsatte. Jeg forestiller meg derfor at en LEDELSE for din søkende ånd, ville være i det at du fikk et lite innblikk i den usynlige verden som omgir deg. Vil du således følge meg på en liten vandring gjennom noen av ånde verdenens talløse regioner, så vil jeg, så godt jeg evner, søke å vise deg – IKKE hvordan det (nødvendigvis) ser ut, eller hva du ytre sett vil møte, men heller hvordan det indre livet gestalter seg – hva menneskeånden alt etter sitt moralske standpunkt, kommer til å erfare av lidelser eller fryd.

Men for å fatte hva som du her kommer til å se, må du først vite at denne ånde verden – hvor luftig og immateriell den så må synes å være, dog er LIKESÅ VIREKLIG som noen av 'materiens verdener.'

Alt det som du ser på jorden, har sin motsvarenhet i 'ånde-verdenen', men framtrer der i en renere, mer idealisert form. Ånde verdenen er så å si originalen, mens de materielle verdenene, kun er ufullkomne og fragmentariske kopier. ånde verdenen er uendelig mye rikere i innhold og form. Her tilkommer nye begreper, for hvilke jordens fattige språk mangler uttrykk. Hver en skildring av ånde verdenens foretelser, må derfor ikles i en mer eller mindre allegorisk form.

Velg da, gode vandringsmann, å ta min hånd, og så starter vi vår ferd.

Mørkets verden

'hva mennesket sår, det skal det også høste'.

Først stiger vi utenfor bratte stup, og dypt ned i mørkets rike. En disig og frostig vegg slår oss i møte. Du ser i begynnelsen ingenting, men når ditt øye har tilvennet seg den natt som råder her, kan du utskille fæle skygger, som beveger seg rundt hverandre. De lyder som når ditt øre, er hatets ville skrål, fortvilelsens bittre rop, angstens kvalfulle sukk.

La oss begynne vår vandring hos de ulykkeligste, hos dem som har gått naturens orden i forveien og forkortet sitt liv. Her kommer de, den ene etter den andre, hodestups innstyrtende gjennom dødens port. Noen med revolveren i hånd, andre med repet om halsen. Lammet av det selvmord som de har tilføyd seg selv – ligger de her rådløse og skjelvende, til de blir tatt hånd om av de barmhjertige 'ånder' – som har gjort det til sin oppgave å følge/hjelpe disse ulykkelige. Stakkars arme vesener! Om de hadde ant, hvilken framtid av elendighet de har gått i møte, så hadde de sikkert nok tolmodig båret sin byrde til slutten. Nå har de styrtet seg selv i en avgrunn av mørke og lidelser, hvorfra de ikke så lett kan trekkes ut.

Vi søker opp en av disse ulykkelige. Se her hvordan hans tilværelse nå gestalter seg.

Innesperret i et skremmende mørke, som nærmest kunne sammenlignes ved en kald og fuktig fengsels-hule dypt under jorden. Slik står han der, denne stakkar som ikke trodde han kunne bære den jordiske prøvelsen, og stirrer av forbauselse med forvridde ansiktsdrag på sitt blodige lik. En prøvelse som han ikke hadde tatt med i beregningen, og som han ikke klarte å bestå – binder ham enda (en kort tid) til hans kroppslige hylster. Dog ikke den materielle kroppen, men en åndskopi av denne, som for ånden/bevisstheten er **LIKESÅ VIRKELIG** som den materielle kroppen ville være for jordiske øyne. Fastlenket på denne måten, må han være der så lenge som livet på jorden hadde blitt, om han ikke for egen hånd hadde forkortet det.

Han har mistet minnet om sitt siste liv. Hans forstand/tenke-evne er omtåket, hans øre er døvt for de åndsvesener som prøver å viske/tale til ham med ord av trøst. Bare de grove lyder, som fra jordens buldrende liv, når hans ører – er han enda i stand til å oppfatte. Hører han smellet fra et skudd, kommer hele hans vesen å ristes som i kramper.

Snakk til ham – rop hans navn! Din røst kan han oppfatte. Ser du hvordan han vekker til. Nå vekke du liv i et skrekkelig minne, som før eller senere må våkne. Han vrir seg og jamrer seg som et sykt barn. Gradvis våkner han til full bevissthet, men bare for å ytterligere plages av de fantomer som hans jagende fantasi fostrer/danner.

Denne mann har – drevet av sine utøyde/ukontrollerte pasjoner/ følelser, begått et svært lovbrudd. Han har myrdet sin egen hustru og senere – da hans forbrytelse var iferd med å oppdages, skutt seg i pannen, for å unngå den juridiske retten. Akk – den guddommelig kan han ikke unngå, og denne treffer ham nå ikke som en straff som kommer utenfra, men nærmest som den naturlige virkningen av hans egne gjerninger. Bare dette fæle noe, som han forsøkte å fly vekk fra, møter han nå i en enda verre form. De lovens tjenere som han hadde fryktet, synes han nå å se kommende fram for å overlate ham i rettferdighetens hender. Han kastes i fengsel og stilles foran dommerens skranke. Det pinesomme forhøret begynner. Han søker å smyge seg vekk, men hans spor betegnes av uoppfylte plikter, brutte løfter og falskhet. Men lykken svek ham. Han fikk tap etter tap, jo mer fortvilet hans stilling ble, ruset han fram utenfor stupet. Snart lå hans jordiske lykke knust i knefall og ikke bare hans, men også de som han hadde knyttet sine skjebner ved hans. En 'avgrunns-ånd' visket i hans øre: "ta livet av deg og alt er forbi". Men stygge løgner! Hvordan har du ikke forgiftet denne arme sjel!

Se nå hvordan han jages av 'furier' - som tatt skikkelse som de venner han svek, de fordringshavere han hadde bedratt, de fadersløse hvilkes arv han hadde gitt blaffen i, de fortrykte - hvis svettedråper han hadde presset ut. Deres gissel lot de ikke få ro nå. Som et jaget villdyr – drives han stadig i rundgang framover. Han siger sammen av tretthet, men må reise seg igjen. Han søker å unngå, men finner ingen utvei.

Kanskje har du allerede sett nok av disse ulykkeliges elendighet. Jeg vil dog vise deg enda stakkar som beklager seg, før vi forlater denne fæle bostad. Det er en ung mann som i tilfeldig sinneutbrudd over en liten 'urett' har kastet seg utenfor et høyt tårn og blitt knust mot gaten under. Det er nå flere år siden han gjorde dette rystende døds-spranget, men fortsatt føler han det som han stadig faller, -faller i svimelende fart mot brostenene, der han ser seg ligge blodig. Han utstøter fæle lyder og sprer armene som han vil bremse farten. Man har forsøkt å bringe ham hjelp, men han verken ser eller hører, for han bare faller og faller...

* * *

I sannhet, hva du her har sett er et helvete, og det er ikke underlig om menneskene, som ikke er i stand til å skildre det på en sann måte, har utmælt det som svovelganger og ildsflammer. Det er jo kun et bilde, men det er slett ikke for sterkt.

DETTE HELVETE ER DOG IKKE EVIG! Da ånden har tømt lidelsens kalk til bunns, kommer det en tid av dvale. Det er som kraften til å lide er uttømt. Ånden slumrer av og får en slags fred, som n ærmest kan sammenlignes med en drømmeløs søvn, fra hvilken han etter lengre eller kortere tid våkner opp i en noe lysere verden. Det er morgen-demringen etter en lang og kvalfull natt! Her får den ulykkelige en velkommen hvile, og kommer under en vennlig ånds veiledning, og får den undervisning som han trenger. Skånsomt og mildt legges det fram for ham - hans foregående livshistorie.

Så innser han sin skyld, og ydmyker seg for herren, og angrer sine feil. Nå lysner det stadig mer rundt ham. Han får indre fred men er enda ikke klar å gå inn i de 'rene ånders sanne boliger'. Det onde som enda dominerer ham, er ikke opprykket med roten. Nye prøvelser kommer, og med hver av dem som gjennomkjempes seierrikt, tar ånden et trinn oppover mot lysere høyder.

* * *

Tro dog ikke at alle selvmordere treffes av like ille skjebner. Alt beror på omstendighetene som har foranlediget gjerningen. På den guddommelige rettferdighetens vektskål, veies hver handling, hver en tanke med gullvekt.

Vi kommer så inn i et stort sykehus. Her ligger slike ulykkelige som har dukket under for byrden av en kroppslig lidelse og har forkortet sitt liv – i tanke at dermed også gjøre det slutt på sine plager. **STAKKARS KORTSYNTE VESENER!**

Hvordan får de ikke her dyrt betale for sin uvitenhet og utolmodighet. De beklager seg dypt. For de får erfare at den lidelse som de gjennom sin voldsgjerning har valgt å fly vekk fra, her møter dem igjen, og dog under en annen form. En lidelse som er mye mer bitter, ettersom den blandes med

anger over de feiltrinn som er skjedd. Vanligvis varer denne tilstand like lenge som livet skulle ha vart, om udåden ikke var skjedd.

Her får de imidlertid den ømmeste omsorg av en mengde gode 'ånder', som gjør alt for å lindre deres plager og trøste deres bedrøvede hjerter.

(kommentar- dette skriftet fra mer enn 100år tilbake, bekreftes av de tilsvarende beskrivelser av livet for hjelperne og overgangsproblemer, som bekreftes av de mange NYERE bøker om samme tema. For eksempel de [mange bøker](#) i dette emne av den fra Brasil så berømte, ydmyke, super-mediale Chico Xavier)

De er ikke utilgjengelige for undervisning og de kan nå lære seg å forstå lidelsens dype betydning for den åndelige utviklingen. Litt etter hvert kommer de til innsikt om den lidelses-drikk de har inntatt, inneholder det dyrebare legemiddel som var passende for å heale de sår, som ånden i en foregående inkarnasjon/ tilværelses-form, hadde påført seg selv. Når denne sannhet har blitt riktig levende for dem, så lysner det omkring dem, og de får en 'himmelsk kraft' til å bære de prøvelser som enda kan stå igjen.

Vi oppsøker nå andre ulykkelige som visselig ikke har forkortet sitt liv, men som er bundet av lavere drifter, og forspilt sin dyrebare tid på jorden i jakten på enkel vinning, usle "gleder" eller 'ærelystenens blenværk'.

Se her en gjerrig, som har hatt gullet som sin gud. Han har ikke hatt en tanke for annet en håpet om jordiske eiendeler, uten hensyn til hvordan de tilkom ham. Stakkars arme dåre – hvordan har han ikke sveket seg selv i sine beregninger! Her har hans finansielle beregninger kommet til kort – her har han ingen renter å hente – ingen fordringer å innkreve. Fri for alt som for ham har noen verdi, sitter han skjult i 'filler' ved veikanten og tigger 'nådesmuler' av dem som kommer forbi. Ingen venn trøster hans sorgfylte sinn. Ingen barmhjertig samaritan stopper for å forbinde hans sår. Han har på jorden skjøvet menneskenes hjerter fra seg, og derfor er han nå forlatt så ensom.

Tidvis tas han av en indre brus. Han ser sitt gull og griper etter det med fortvilelsens raseri, men det glider ut av hans hender. Han prøve å holde det fast, men det liksom dunster bort så snart det berøres. Han ser det igjen, og han gjentar sine anstrengelser, men alltid forgjeves. Hvordan dette spillet plager ham!! Han vet at det kun er et narrespill av sin syke fantasi, men dog kan han ikke unngå å bli betatt av det. Han kaster seg på marken, som om han ville begrave seg på marken – grave seg ned i jorden for å komme vekk fra sine syner, men de forfølger ham ubarmhjertig. Etter litt går disse anfall

av 'galskap' over. Han blir rolig igjen, men det er bare en hvile. Han vet at det kommer tilbake – og DET gjør det.

Det er et kjent fakta, at det bånd som forener den gjerrige med sitt gull, er sterkere i samme grad som måten han har tilranet seg det, har vært urettferdig. For iblant kan det skje, at en slik stakkar ulykkelig i århundrer etter sin død, er fastlenket til sine urettmessig tilranede 'skatter'. Han kan ikke slite seg løs. Han ser eller hører ingenting av det som skjer rundt om seg. Han bare stirrer tomt og vedholdende på det skinnbilde/visjon han har skapt av sitt gull. En slik person er forsløvet, og kan ikke fatte hele omfanget av sitt elende, for oppvåkningen av denne fastlåste krampe er forbundet med usigelige lidelser som ingen 'jordisk tung' kan skildre. Det er den nødvendige krise, som betegner vendepunktet i hans ulykkelige liv.

Se – her er en annen som nylig forlot jorden, der han samlet seg en stor formue og var misunt av mange. Han er så bundet ved disse jordens gods, for hvilke ihopskrapende, han ofret sin dagers slit og sine netters hvile, at han nå ikke forstå at han er død. Han tror seg fortsatt leve. (hvilket han jo også gjør – men dog ikke lenger på det 'normale' jordfysiske plan. rø)

Han går omkring i sin gamle bolig og 'ruver'/grubler over sine verdipapirer og penger. Han setter seg ned og summerer i sin store kassabok, for å se hvor mye han har samlet. Der kommer også hans ansatte i sørgedrakt, for også de vil være med å se i kassaboka, som ingen før har fått lov å røre. Den tas nå fra ham mot hans protester, men til ingen nytte. De deler hans gull. Det kommer i sløseres hender og forsvinner. Han er fortvilet og raser men ingen hører ham eller ser ham, og gir ham noen omtanke. Utarmet forlater han sin gård, der det ikke lenger finnes rom for ham, og begynner sin sorgfulle vandring gjennom åndeverdenens ødemarker, der de arme individer surrer rundt. De som har hatt tilhold i 'jordens muld'.

De "vel-lystnes skjebne" er like ille. Bundne til det "kjøtt" han dyrket, så hever han seg ikke over jordens aller laveste nivå. Hans ville pasjoner/lave/grove følelser, gir ham ingen ro. Han søker hele tiden nye 'nydelses-midler' for å tilfredsstille sine lyster. Går omkring i mørket, oppsøkende jordens groveste ting, velter seg i smuss og utsvevelser. Men alt som han tror seg nyte er bare en illusjon, som ikke et øyeblikk metter hans brennende lengsel. Han lider og må lide, inntil han har tømt den siste dråpen av det som han selv har laget til seg selv.

Ikke mye bedre går det for dem som på jorden har levd et uvirksomt liv i luksus – som har delt sitt liv ved 'bordets gleder, kortspill og dvale'. De som kun har tenkt på hva de skal drikke og spise, eller underholde seg med. Også de er materiens slaver. Bundet med sterke lenker til denne jorden. Det kan ta lang tid før de våkner til bevissthet etter døden. De fatter ikke den forandring som er skjedd!

Men også etter at de har kommet til innsikt om at de har gjort sin inntreden i ånde verdenen, lever de et slags jordisk-illusjonisk "speil-liv" med voldsomme måltider og bråkende 'gleder' –men alt er tomt og hult. De sluker de bitre skall av den frukt som de allerede på jorden har fortært, men tilfredstilles ikke av det. De går omkring her på jorden, og oppsøker mennesker som beherskes av de samme lave drifter som seg selv, og lykkes iblant å komme inn på dem, slik at de "kan nyte" av deres fråtseri og slukke sin tørst gjennom *deres* drukkenskap. Men slik binder de seg til sine ofre, at de trekker både seg selv og sine ofre enda dypere ned i materiens dyp. Disse innbildte "gleder" vekker både motvilje og tomhet, men på samtidig en umotståelig sult og lengsel etter nye 'nytelser'. De arme åndene jages fram uten hvile eller ro, fra det ene "bedragiske blendverket" (illusjonene) –til det andre. De gripes av sansenes virvelstormer der de feies bort til øde rom – der den store tomheten får utøve sin helsebringende innflytelse.

Etter hvert møter vi her en ulykkelig som på jorden hadde en meget høy maktstilling, som han misbrukte for tilfredsstillelsen av sine selviske formål. Det egne jaget har vært hans gud, hans eget forherligende mål for alle hans bestrebelser. Stygg og herskelysten har han ikke spurt etter de lidelser han har forårsaket. De tårer han har presset fram, bare han selv har fått oppleve den hyllest han søkte.

Arme dåre – hvordan har ikke gjennom dødens trylleslag alt blitt forandret! Styrtet fra sin trone, overgitt av sine selviske beundrere og berøvet den purpur som utgjorde hans stolthet, står han her nå arm og vanmaktig – uten riktig å fatte hvor dypt han har falt. Han tror han er under innflytelse av en ond drøm. Han kaller på sine tjenere, på sine vakter, han raser av sinne, men ingen hører hans befalinger. Han tramper i marken og fyller luften med høylytte klager. Tilslutt kommer de, men hvem? Ikke hans egne slaver – nei de er demoner som i ironisk leende krøller seg sammen i latter av deres falne majestet, før de håner ham. De rekker ham krone og henger en purpur-rød mantelkappe over hans skuldre, før de starter en

satanisk ringdans omkring ham, mens de i latter rykker fra ham hans falske tegn på verdighet. I sannhet er ordene fra Jesus bekreftet; de første skal bli de siste.

*

Hva jeg her har vist deg, er bare noen få sider av den elendighet som med rette kalles helvete. Det er som du ser, et stort dårehus, der hver og en lider under det onde som han selv har beredt seg, og der han hele tiden plages av sine egne uhyggelige fantasifostere. Hans beklagelige tilstand er den nødvendige følgen av hans feiltrinn. Han har ikke av en ytre hevnenende makt blitt styrtet ned i dette mørket. Han har av sine egne lave sider, blitt dratt ned hit. En mørkets sjel trives bare i mørket.

Var det tenkbart at han mot det onde, enda rettede vilje, kunne forflyttes til en lysere verden blant lysere 'ånder' – ville han føle seg enda mer ulykkelig. Nå har han havnet der han på grunn av sin indre tilstand finner seg best. Og han behøver ikke – på tross av hvor ussel den så måtte være – her savne den omverden som han har behov av. En mengde edle og oppofrende ånder, egner seg her helt og holdent til tjeneste og "stell" for disse ulykkelige. Her kan man tale om "engle-tolemod" – for sjelden ser de kjærlighetsfulle pleiere sin anstrengelse kronet med bare et glimt av fremgang. Den arme dåren kan knapt bli klar over den gode ånd, som våker over ham. Han er i de fleste tilfelle fullkomment utilgjengelig for hvert slag av undervisning. Han lever sitt elendige "speil-liv" blant de fantomer hans oppjagde fantasi fostrer – uten i stand til å fatte det reelle liv han lever.

Liksom den jordiske dåren iblant har sine lyse perioder, da han med stor (indre) lidelse fatter hele spennvidden av sitt elende, så har også den ulykkelige dåren her i ånde verdenen visse mellom-tider av 'oversikt' og besinnelse, da han løftes opp så mye at han kommer til innsikt i sin fortvilte situasjon. Men – uten i stand til å ydmyke seg – gripes han på nytt av sine ville feber-fantasier og trekkes igjen tilbake til fornedringens steder, fra hvilke han enda ikke kan frigjøre seg.

Disse lysere mellomtider ligner iblant en dvale og utgjør i slike tilfelle en viss lettelse for den sørgende anden. Men iblant er de også forbundet med de mest rystende plager, da den kvalte samvittighet roper høyt sin stadige formaning; *ned på kne- du stolte hjerte!*

Ja, en gang kommer selv de stolteste hjerter ned på kne, men hvem kan telle de fortvilelsens sukk, de vredens tårer, de angstens nødrop som går forut for underkastelsen. Det er en forferdelig strid som anden har å utkjempe mot sitt eget hårde JEG.

Maktløs og overveldig, fanget i ondskapens lenker, ville han i all evighet dukke under i denne strid, om det ikke fantes en annen makt som var enda sterkere og som her kommer ham til hjelp. Selv MOT hans vilje, men på en måte som han ikke fatter eller fornimmer.

Det er den guddommelig forbarmende kjærligheten, som trenger med varme og lys ned i selv den mørkeste avgrunn. Denne makt slår seg ikke fram med ild og sverd. Stille og høytidlig skrider den fram på sitt triumftog gjennom den onde åndeverdens mørke regioner. Dets spor betegnes av knuste hjerter som sukker: ”fader, jeg har syndet mot himmelen og foran deg og er ikke verdig å kalles din sønn. Gjør med meg som med en av dine læregutter”.

Morgendemringens verden

”gjennom meget av bedrøvelse må vi inngå i Guds Rike”

Fra de mørke regioner som vi sammen har besøkt, stiger vi nå opp til en noe lysere verden. Her råder i det minste et svakt morgenlys. Det er alt hva deres øyne klarer å utstå. Her bor noen. Vi møter her det flertall av de ånder som har hatt sitt hjem på jorden; alle disse strevsomme mennesker som har slept seg gjennom et liv i materiens tjeneste, uten en alvorlig tanke på evigheten. Eller som muligvis har tenkt på det. Ja som har ofret sine beste krefter på oppdagelsen av de ting som er ’oven over’. Men som har blandet sine selviske ting og sitt selviske JEG, inn i all sin gudstjeneste, og derfor famler i villfarelse og mørke. Alle disse overflatiske vesener som riktignok har skjøtt sine jordiske kall, og med flid og redelighet, vært elskverdige mennesker, men som har savnet den rette rotfestning for sin ånd, og derfor har blitt drevet som fnugg på alle himmelens verdener. (står väder på svensk men ser dette som trykkfeil.)

De har gjort sin plikt så godt de evnet, men de har ikke maktet å løfte sin ånd til *selvforsakelsens* lyse høyder. De kunne ha utrettet mye godt på jorden, men den varme, som derav er lært, har ikke vært tilstrekkelig til å smelte selvskhetens isskorpe rundt deres hjerter. De har grublet og forsket i skinnet av det bluss, som deres egen forstand har klart å tenne opp, men omsorgsfullt stengt ute den gude-sendte stråle fra sannhetens sol, som ville bane seg vei hjertet.

De har kjempet og blitt angrepet, lidd og vansmektet – men støtt fra seg den leskende drikk eller helende balsam som den Guddommelige kjærligheten har rekt dem.

Det halvmørket som de nå vandrer i, kan riktignok for noen være ganske passende. Altså for slike som ikke har begrep om noe bedre, og i hvis lengsel etter en lysere verden enda ikke har våknet. Disse ånders besøk her kan derfor bli ganske langvarig. Imidlertid kunne de også i denne verden utøve en nyttig virksomhet som tjenende ånder under høyere intelligensers veiledning. Dog er deres arbeide mer slavens, enn den fries. Men for visses vedkomne, kunne de også utrette mye ondt og bringe skade over andre vesener, men fremfor alt over seg selv.. Dette ved at de kunne gå sine egne veier i å tilfredstille selviske formål.

For andre derimot, som har kommet til innsikt om at det finnes noe høyere enn det egne jeg'et - og i hvem lengselen etter et høyere lys er våknet – for dem er dette halvmørket noe utålelig, som de for enhver pris vil komme vekk i fra.

Ingenting er lettere, ingenting er vanskeligere.

Prisen er det egne jeg'ets forkastning. (tolkes da som å legge vekk det selviske eller lavere jeg. Rø-anm.)

Når ånden er blitt som et barn, får det flytte til en lysere verden – da åpnes portene til det Guddommelige Rike.

Hva jeg nå i denne skyggenes verden kan vise deg, er bare noen spredte, flyktig tegnede bilder.

* *
*

'Se her en stakkars mann som nettopp har avsluttet et strevsomt og åndsfattig liv på jorden. Han har redelig gjort sin plikt og av alle vært prist en dugelig mann, men han har også med selvglede innsett sine egne evner. En virkelig kjærlighet har han knapt vist for noen annen enn seg selv. Men de ømmeste følelser, som han hadde mange av – ga han i yngre år til en elskelig jente, som med hensyn på 'hjertets adel' – stod høyt over ham.

Hun døde og dette syntes han var en besynderlig handling av 'vår herre'. Men han giftet seg på nytt uten tillit til sin ektefelle, men æret henne og oppfostret sine barn i tukt og lydighet. I kampen for tilværelsen har han anstrengt sine ytterste krefter, men også lykkes å skaffe seg livets nødvendigheter og bekvemmeligheter, uten å ligge noen til last. Derigjennom har han litt etter litt tilvendt seg å ringeakte alle andre og se seg selv som feilfri. Jo eldre han ble, jo mer innesluttet ble han og unnvek menneskers selskap. Han har nesten kjent en vemmelse for disse hjelpeløse 'krek' rundt seg, som alle var så avhengig av hverandre. Av pliktfølelse har han vel tidvis rekt dem en hjelpsom hånd, men denne hånd var kald som is. Da alt hadde gått ham vel, hadde han aldri kjent behov for å løfte sin ånd i bønn til gud. Han har nok trodd på en gud og et liv etter dette, men også der skulle hans jernvilje gjøre seg gjeldende og hans sterke kraft slå seg gjennom. Han har virkelig trodd på seg selv – vært seg selv nok.

Nå har han gjort sin inntreden i ånde verdenen.

'Så mørkt og kaldt det er her!'

Ute av stand å reise seg opp, ser han seg om etter hjelp, men han er alene. Han gjør en kraft-anstrengelse, men synker maktesløs tilbake. Egoismens iskulde rister hans vesen. Han roper på hjelp, men ingen hører ham. Denne ensomhet er forferdelig. Han roper igjen, men forgjeves. Ikke engang et ekko av hans egen røst når hans øre. Hva skal dette bety – skal han alltid forbli ensom her på dette kalde og øde rom?

Med enda en kraftanstrengelse sleper han seg i fra sitt leie for å undersøke den plass han har havnet på, men overalt finner han samme ødslige tomhet, samme fæle stillhet, samme isende kulde. Bare mørket virker ikke lengre så ugjennomtrengelig, etter som han har vendt seg ved den skumring som råder, men gjennom det framtrer bare det øde i hans situasjon enda mer tydelig. Hvor er nå det stolte JEG, som aldri trodde seg trenge medmenneskers hjelp?

Han dovner igjen på sin seng, skjelvende av kulde. Timene skrider fram som dager, dagene som år. Han kjenner riktignok verken hunger eller tørst, men han savner noen å beklage seg til. Om bare et eneste individ ville komme til ham og si: ”stakkars mann – det er så synd på deg” – så skulle det kjennes som lettelse for sjelen, men det kommer ingen. Hans situasjon blir for hver time mer uutholdelig. Da bryter han til slutt i gråt. Han gråter som han ikke har gjort siden han var barn, og han gråter seg til slutt i søvn.

Når han igjen slår opp øynene, sitter det ved hans side en lys skikkelse, som holder sin varme hånd over hans hjerte. Det kjennes så godt – isen begynner å smelte, øynene går i tårer. Men så kommer en forferdelig kuldegysning, og den lyse skikkelsen forsvinner.

Igjen den samme tomhet, samme stillhet, samme kulde. Nå kommer på nytt disse langsomt gående stunder – uten en lyd – ikke noen klokkes slag. Skal hun ikke komme tilbake – denne lyse skikkelse? Hvem kunne hun være? Disse vakre trekk/drag mente han å ha sett før...Åh! Det var hans ungdoms elskede. Han kunne ikke ta feil – det VAR hun!

Men hvordan var hun ikke forandret – nå en strålende skjønn skikkelse. Han gripes av en uimotståelig lengsel etter å se henne igjen. Han visker hennes navn. Da ser han en lysning i det fjerne. Det suser som vingeslag i rommet. Det er hun.

Nå sitter hun igjen ved hans side og varmer hans stakkars forfrosne hjerte. Tusen spørsmål ville bane seg vei over hans lepper, men hennes blick gjør ham stum. Han skulle gjerne ville kysse denne varme hånden, men en ubeskrivelig ærbødighet holder ham tilbake. Etter en stund bryter hun selv stillheten.

”Jeg har kommet” sier hun, ”for å lære deg å lese ditt eget livs historie.” Og fra sin mantel tar hun fram noe som ser ut som en tavle/(skjerm ville vi si i dag)- der hele hans liv liksom er vist/inntegnet/innskrevet. Det er en veldig ”mørk” tavle. Forskrekket vender han bort sitt ansikt, og vil ikke se på den, men hun stryker så vennlig over hans panne og sier: ”før du har sett/lest dette, kan du ikke bli frisk”.

Han stritter imot. Han vil forsøke å haste forbi de mørkeste ”kapitlene” – men da begynner hun forfra igjen. Hun er ubøyelig, men allikevel så mild og kjærlighetsfull. Han kan ikke motstå disse blick. Han må lyde henne.

Slik blir han nødt til liksom gradvis gjennomleve sitt liv på nytt under hennes øyne. Blygselens rødme, farger hans kinn, men det hjelper ikke.

Jo mer han skammer seg, jo mer kjærlighetsfullt ser hun på ham, og fortsetter dette pinefulle studium. Det føles som knivstikk. Det treffer som knusende hammerslag, men det varmer også. Angerens milde vår-regn faller på det stålfrosne hjertet. Det smelter isen og skyller bort smusset.

Når de har sluttet å lese, er det også stopp for hans stolte JEG. Helt ”knekt” synker han ned på kne og snøfter:

”Herre forbarm deg over meg. Jeg er et fattig, syndig menneske.”

Hun kneler ved hans side og støtter ham i hans bønn. Nå faller angerens tårer i stri strømmer. Nå mykner hjertet til vekst, og mens de enda ber, så senker det seg lys-strøm ned over dem, og bærer dem på eterbølger opp til en lysere og varmere verden.

* *
*

Bildet skifter.

En dampkjele har eksplodert i en stor fabrikk på jorden. (Husk dette er overført for mer enn hundre år siden, og den gang var DAMP-kjeler kraftkilden til dentidens industri. Rø-anm.)

Mennesker strømmer til fra alle kanter for å se hva som har hendt. Maskinisten og fyrbøteren ligger døde. Andre har sluppet fra det med lettere skader. Arbeiderne står målløse av skrekk ved sine døde kammeraters lemlestedede lik. I stillhet hjelper de med til å legge de avkappede kroppsdelene på plass. Noen henter en bære. Man flytter først det ene liket, og så det andre ut i nærliggende rom. De verste blodflekkene vaskes vekk og et lommetørkle brettes over de begges ille tilredde ansikter.

”Det var allikevel en lett død de fikk” sier noen. Det var den eneste trøsten man kunne finne, og derfor gikk den fra munn til munn.

”Ja, nok var det allikevel en lett død”.

Et bud ble sendt til deres familie. Men vi avstår fra å beskrive den scene av smerte og jammer som vi nå fulgte med i. Heller vil vi kaste et flyktig blick på deres nå så hastig avbrutte livsbaner.

Maskinisten hadde vært en ordentlig og pålitelig arbeider. Vel ansett i alt som hørte til hans yrke. Han hadde sett seg mye om i verden og til og med innhentet mer boklig kunnskap, enn det som er vanlig for en arbeider. Han var også bedre lønnet enn de fleste i hans stilling, men han var aldre fornøyd. En bitterhet mot de som var bedre stilt, gnagde hans hjerte. Hans urolige og misnøyde ånd ruvet stadig på samfunns-skadelige hevnplaner.

Mot de rike og makt-havende hevet han i stillhet sin knytne neve og da flammet hans mørke øyne av en ulykkesbringende glans.

”Om en Gud virkelig fantes, så var han en partisk Gud som favoriserte så mange udugelige dagdrivere, men holdt arbeidsomme og hederlige mennesker i et stygt slaveri, men sikkert hadde han for lenge siden glemt bort denne verden, som nå fikk skjøtte seg på egen hånd - så best den kunne.

- På egen hånd, ja! De fattige og fortrykte måtte vel på egen hånd forsøke å skaffe seg den retten som forsynet og samfunnet nektet dem, om de skulle rykke den ned fra maktens tinder”.

Han var dog for klok for å selv å gå i spissen for de sosialistiske bevegelsene, som gjærte blant massene.

I sitt hjem var denne mann en god ektemake. En kjærlig far som tok hans ømmeste følelser fram – men utenfor hjemmet utenfor hjemmet hadde han hele tiden denne bitterheten mot alt overordnet, som utgjorde grunnstemningen i hans karakter.

Også fyrbøteren av en flittig mann, som i sin enda lavere og dårligere stilling arbeidet og slet av alt det hans krefter maktet. Brød-bekymringen for en stor familie, utgjorde den nådeløse sporen til de hele tiden økende anstrengelser. Når han sluttet sitt daglige arbeid i fabrikken, sto han ofte til sent på natten å hogg ved til hus-stellet, eller hjalp til å lesse kullbåter i havnen. I dette arbeidsslit av hans ånd blitt nedtrykket i stoffet. Han var blitt sløv for alle andre fordringer enn det daglige brødet. Han hadde ikke klart å løfte sitt blikk mot høydene – ikke egnet en tanke for et annet liv etter dette. Men han har vært tålmodig og fornøyd, underdanig og stille. Takknemlig for hver vist vennlighet og klar til etter evne å hjelpe dem som var enda dårligere stilt enn seg selv.

Nå ligger de begge der, side ved side, for aldri mer å reise seg under det åk, som de har båret sammen.

La oss nå se hvordan deres ånder befinner seg. Denne død som de kortsynte menneskene antok å være så lett, mens den så ut å være så øyeblikkelig, ter seg på en annen måte, sett herfra.

De sterke bånd, hvorved ånden er bundet i materien, brytes ikke så lett som det kan synes. Langt etter at det for jordiske øyne, synlige/merkbare dødsarbeidet er slutt, pågår her et forløsnings- (-frigjørings-)-arbeide, som er forbundet med vanskelige plager. (dette gjelder særlig når man dør som ung i ulykker etc. som her, jf.info fra bl a Martinus. Rø-anm.)

Den "åndeliggjorte" kroppen, som i løpet av jordlivet danner så å si bindemiddelet mellom den materielle kroppen, og den immaterielle ånden, og hvilken i døden løses fra kroppen, for at i fri tilstand utgjøre åndens omkledning – denne skal nå liksom slites fra denne 'reduerte kroppen'.

Når døden er slutten av en lang og tærende sykdom, eller kommer av alderdomssvakhet, skjer denne forløsning uten den minste smerte. Båndene til 'jorden' er da så svake at de med største letthet løses, hvoretter ånden med sin "luftige kropp", liksom flyter ut av det skall i hvilket den har vært innkapslet. Nå derimot er denne åndelige kroppen, astral-kroppen eller hva man vil kalle den – med sterke fjærer, bundet til den døde kroppen, og må 'med vold' gradvis slite seg løs fra den. Dette går langsomt og krever mye smerte, som nå ikke lenger kan oppfattes gjennom den kroppslige hjernen, men ikke desto mindre er fattbar gjennom astral-kroppens tilsvarende organ. Selv om de fysiske lemmer/ben er skadet/ødelagt – behøver ikke astralkroppen å bli det, for denne er i sin oppbygning ytterst elastisk, og tar fort sin opprinnelige form – selv om dette ikke uten videre skjer helt uten å merke det. Det som også milder smerten, er at ånden selv til en grad er bedøvet av de slag som avstedkom døden.

Vennlige ånder tilkommer de ulykkelige, på samme måten som når kirurgen amputerer en av kollbrann angrepet kroppsdel, og deretter forbinder såret. Det er et vanskelig arbeide, som krever stor dyktighet, men visse ånder er veldig erfarne i dette, og gir seg hen til denne kjærlighetstjeneste.

Nå er operasjonen ferdig, men nå er også de stakkars ulykkeliges krefter så uttømte og sinnene så forvirret av dette døds-slag, at det drøyer lenge før de våkner til full bevissthet. Imidlertid pleies de på den ømmeste måten av 'barmhjertighets-søstere', som har gjort det sin oppgave - og da som de første - å arbeide med disse som nettopp er forløste fra jordlivet.

Slumre stille, dere trette vandringmenn! Hvor er dere ikke verdt hele vår medlidenhet. Ei skal Herren vise Dere bort, fordi at dere ikke har lært å kjenne Ham. Ei skal han stenge sitt Fadershjerte, fordi dere ikke har dødd med hans navn på deres lepper.

Men du, som forknyttet har båret livets byrde, og som utålmodig har trukket i de lenker som du gjennom dine foregående feiltrinn har smidd deg selv inn i, -du har gjennom dette selv rykket opp de sådde spirer av ditt flittige arbeide på jorden, og skal forgjeves søke en avling. Bitterhetens brennende nesler har fylt din åker – som er den eneste avling du får. Her skal

du dypt komme til å angre hvert uvennelig ord du har talt. Hvert anklagende ytring som har kommet over dine lepper. Her skal du lære deg å innse at den byrde som du har båret, det vedmodts-slit over hvilke du mumlet og klagde, var nettopp det legemiddel som din sørgende ånd behøvde for å bli helbredet.

Det skal bli deg klart at uten disse slitsomme stunder som din ånd seierrikt gjennomkjempet, måtte din ånd stoppe opp i sin utvikling. Ja, synke tilbake i råhet og barbari. Ja, det skal komme den tid, da du skal ønske å få omgjøre nettopp disse samme prøver, som du nå ikke har bestått. Vel deg, om du da finnes 'godkjent' – om du da av hjertet har lært deg å sukke: ”Herre skje din vilje!”

Og du, som tålmodig har båret din byrde og redelig har fylt din oppgave/post, som Herren har anvist deg, hviler deg nå etter ditt arbeide. Over deg skal det ikke felles noen hard dom. Her skal du finne den hvile som du så vel behøver. Her skal du den undervisning som en karrig nødvendighet nektet deg på jorden. Her skal du få lære deg å kjenne den himmelske Fader, som du under ditt strevsomme liv ikke oppdaget. Og når du i barnslig – fortrøstningsfullt og ydmykt nærmer deg ham, - da skal han 'åpne sine Faders-armer' – der du skal finne trøst for all bekymring.

*

*

*

Se – her er et annet bilde.

Vi møter en av verdens s.k. vise, en lærd, som med utrettelig iver har forsket i den menneskelige kunnskapens skattekammer. Med stor spissfindighet har han forstått å sammenstille de eldste urkildenes halvt utslettede hyroglyfer med de nyeste forskerenes enda knapt konstaterete resultater, og på dette skjeve fundament, har han reist et tempel av bålstore dimensjoner til virkelighetens gudinne. Hvilken innviklet konstruksjon av tverr-støtter, spissbuer og halvkupler. Det er hans egen spekulative ånd, som har lagt opp den retningen. Med sin aldri (til ned s37) sviktende evne å trekke slutninger, har han tilføyd sten på sten, og hans rike fantasi har utmeislet de fine detaljer. Og når så den store bygningen var ferdig, kunne han med velbehag vandre i disse svale søyleganger, fulgt av en skare beundrere, som utropte: ”hvor stort, hvor sinnrikt, hvor fint laget!”

Noen turte riktignok bemerke, at han frøs under disse høye hvelv, som dekket himmelens blå kuppel, men han ble nedtystet av de øvrige, som mente at dette hørte saken til – det gjorde man jo i de fleste tempelbygninger.

Der utenfor kunne vel en ukundig kaste stein, og uvitenheten gjøre sine naive bemerkninger, men steinkastingen ristet ikke de faste murene og bemerkningene kom aldri mestrene for øre. Han var tilfreds med seg selv og med sitt verk og tenkte med stolthet; dette skal bestå like lenge som jordens grunnvoller.

Midt i sin triumf ble han rykket ut av tiden og nå står han her henfallen og forlegen. Han – som har vist så mange veien til vishetens tempel, finner ikke nå selv dit. Han tar fatt i den Ariadnetråd som han selv har spunnet, men den brister ved den minste berøring. Bedrøvet går han omkring i halvmørket, og spør alle han møter, om de kunne vise ham veien til vishetens tempel, men ingen finner dit. (s.41)

Han går videre. En kald tåke legger seg rundt ham, men han famler seg fram, han må fram. Det ser dog trøstesløst ut, for tåken blir stadig tettere, jo lengre han går fram. Kanskje har han gått seg vill. Han vender om, men så har tåken blitt enda tettere, og omslutter ham som en tykk regndryppende tåkesky.

Så fatalt! Han som har tent sitt lys for så mange mennesker, skulle han bli forlatt så alene i mørket og disen? Han setter seg ned for tolmodig å vente til tåken letter, men den står stadig like tykk og kald rundt ham. Hvordan har han kunnet gå seg vill? –Tolmodighet, for når solen vel har gått opp, skal han nok finne den rette veien. Men solen går ikke opp. Time etter time, dag etter dag – ja hvordan skal han nå kunne måle tiden?

Slik venter han forgjeves å finne en utvei av denne forferdelige tåken, som legger sin kalle drakt omkring hans skjelvende ben.

Så gjør han et lykkelig funn. I bunnen av sin lomme finner han sin lille lykt, som så ofte har lyst for ham gjennom nattens mørke. Han slår ild, men får ikke veken å brenne. Bedrøvet framstammer han en bønn om lys. Han vet ikke riktig til hvem han ber, men han strekker sine hender mot høyden og hvisker med svak stemme: ”send meg lys!”

Da ser han på avstand et par klare barneøyne tindre gjennom tåken, og snart står det foran ham en liten lys barne-skikkelse, som vennlig spør: ”Hva feiler deg, mein venn?”

”Jeg har gått meg vill, og finner ikke hjem. Ikke heller får jeg ild på min lampe. Kan du hjelpe meg?”

”Min venn, hvordan kan du ønske at din lampe skal kunne brenne i denne fuktige luft, da du ikke har fylt den med *kjærlighetens* olje? –Men hvor vil du at jeg skal føre deg?”

”Jeg har oppført et viis-hetens tempel, der er meg godt å være. Kan du føre meg dit?”

”Kom – følg meg”.

Og med den lysstripe, som faller i barnets spor, finner den vise nå veien til sitt tempel.

Men hvilken forandring har ikke skjedd med det stolte bygget. Nå knapt mer enn en stor ruin. Hadde han så vært borte et helt århundre? Et forferdelig syn. Her har fundamentet glidd ut, murene har rast ned og halve veggen er styrtet sammen. Her har noe skjedd som har knust den vakre portalen, og en grushaug stenger inngangen. Skrikende skjærer flyr ut gjennom de fine rosettinduene. En pillar som støtter tårnet er sprukket. En eneste stormnatt og hele hans stolte skapelse ligger i grus. Han ser hvordan menneskene, ukjente – gå lange omveier for ikke å komme den falleferdige bygningen for nære.

Bedrøvet setter han seg ned for å prøve å finne ut av hvilke feil han har begått. Han omgjør sine kalkyler, men de gir samme resultat. Hans tanker står stille.

Da ser han igjen det lille barnet foran seg som sier vennlig: ”Hvordan kunne du prøve å sette opp et så stort tempel på så dårlig grunn/fundament?”

”Hva mangler grunnen?”

”Det mangler *tro*.”

Dette lille ordet uttalte barnet med en merkelig klang, som trengte dypt inn i den vises hjerte. Han bøyde seg ned og skjulte ansiktet i sine hender, men avslørte sin opprørte sinnestemning gjennom kvalte hulk.

”Vær ikke bedrøvet” – hørtes igjen barnets stemme, ha din lyst i Herrens glede. Han skal gi deg hva ditt hjerte ønsker”.

Den vise så opp og møtte disse trofaste barneøyne, som lyste av den gladeste fortrøstning og han kjente at håpet bli tent i sin sjel. Enda en gang strekte han sine hender opp og bad: ”Herre, send meg lys og din sannhet!”.

Da delte skyen seg, en lysstråle bryter fram, den utvider seg litt etter litt til et veldig lyshav som nesten blender hans syn. Men når øyet har tilvennet

seg lyset, ser han der oppe et tempel av veldige proporsjoner, men så enkelt og vakkert. Det er fra dets vinduer at det blendende lyset utstråler. Underbare harmonier høres. En mangestemmet Hosianna-hymne. En solostemme av himmelsk skjønnhet kommer inn: "...uten at dere blir som barn, kan dere ikke inngå i Guds rike". Koret svarer med en jublende sluttakkord: "Hosianna i det høye!".

* *
* *

Igjen veksler bildet.

Vi ser en kvinne som på jorden tilhørte de høyere samfunnslag. Hun var rik og fornem og ble av alle ansett å være veldig from. Hun så strengt på alt som den religiøse anstendighet fordret, men under denne gudaktighetens overflate, fantes bare et stort Jeg. Helgenens tornige sti (dvs sti fylt med torner)- hadde hun ikke hatt mot å vandre. Hun gjorde mye godt, men det skjedde gjerne offentlig. Hun var sjelen i alle velgjørenhets-basarer, var styrer i mange milde stiftelser, men den stille velgjørenhetens velsignelse hadde hun aldri hatt. Hun talte gjerne om selvoppofrelsens hellige plikt, når det gjalt andre, men forsto ikke – eller ville ikke forstå – at også hun selv måtte ofre noe av seg selv. Hver tanke i den retning ble stille og bestemt avvist.

For henne var Jesus alt i den mening at han gjort alt i hennes sted, og ville i et kommende liv gjøre alt til fortrinnsrett for henne. Hun hadde jo i tro tatt til seg nådeløftet og det kunne han ikke svikte. Men hun førte også en nøye passbok med sin frelser. I debet/skyld skrev hun hvert øre hun gav de fattige, hver stund hun brukte til ettertanke og bønn, hver oppfordring hun rettet til sine medmennesker å tålmodig bære sine lidelser - slik som Jesus hadde gjort. I kreditt sto det bare: "jeg får tusenfold igjen".

Nå er hun død.

Den av blomster og kranser helt tildekkede kisten bæres under orgelets toner ut av kirken. Opptåget innretter seg på nytt og skrider langsomt fram. Til sørgetåget tilslutter seg en tallrik gråtende menighet. Duften av granbar gjør et så høytidlig inntrykk. Det kjennes så godt å få gråte ut i blant. En gammel kone nede ved døren sier halvhøyt til sin nabo: "Ja, hun var da salig, om noen kan bli det. Gud velsigne hennes sjel!".

Nettopp oppvåknet av dødens slummer, ser hun selv den staselige begravelsen. Det gjør henne så godt å se seg så alment savnet og sørget over. Alle disse blomster, som hender alltid har lagt på kisten, sprer en så behagelig vellukt omkring henne. Da et flott kor ved orgelet oppstemmer et rekviem/ sang – så gråter hun av salighet. Hun tror seg allerede kjenne en forsmak av den salighet som skal åpne sin porter for henne.

Seremonien er slutt. Tonene har tystnet. Lysene er slukte. Kirkegraverens spade har også gravd ned roser og liljer. Menigheten her gått til sitt jordiske verv. Bare hennes nærmeste står fortsatt igjen, men snart går også de bort.

Alt forsvinner. Det blir så merkelig stille og tomt rundt henne. Hun kjenner som en splint gjennom bore sine ben. Hvor forandret er ikke alt og hva er det for en drakt hun har på? Hun som alltid kledde seg med den mest utsøkte smak, står nå innhyllet/ dekt i en gammel slitt kåpe, som knapt skjuler hennes skjelvende lemmer, men i mørket ser ikke noen hvor ille hun er kledd.

Hun setter seg ned for å vente på den frelser hun har egnet hele sitt liv til, men han drøyer. Hun får en ubestemt følelse av at hun bør gå for å møte ham, men i hvilken retning? Hun mener å se en svak lysning i himmelranden. Instinktmessig går hun i den retningen, men han kommer ikke. Hun går og går på ukjente stier i et øde og dystert område, uten å møte noen. Hvor skal hun finne et herberge for natten? Og hvor er frelseren som drøyer slik? Skulle ikke han vite at hun er død? Jo – visst vet han det, men kanskje mener han at hun skal lengre for å møte ham. Mot altså! – og hun fortsetter sin vandring.

Men omgivelsene blir mer øde og ville, og kveldens skygger faller dypere. Vinden drar klagende gjennom trærnes kroner. Hennes fot såres av veiens steiner. Kaldsvetten fukter hennes panne. Hun vansmekter /higer etter/av tørst og tretthet. Om hun bare hadde en tår vann, men ikke en menneskelig bolig står å finne, og ingen kommer til hennes hjelp. Nå klarer hun ikke å gå et steg videre. Hennes krefter er uttømte. Overveldet av tretthet og angst siger hun ned i det duggvåte gresset. (48 ned)

Hvor lenge hun ligger slik, vet hun ikke, men føler det som en evighet. Tidens ur står stille i kvalfulle stunder. Fortvilet sukker hun omsider:

”Herre, forbarm deg over meg!”

Hun vrir sine hender og roper: ”Herre, hjelp meg – jeg forgår!”

Da ser hun på avstand en blendende hvit lys-skikkelse. En glorie stråler rundt hans hode. Er det mesteren selv? I det lys som utgår fra ham ser hun først riktig hvor arm og øde hun er. Hun sveper sin selvrettferdighets trasige kåpe nærmere omkring seg og kryper i hop så mye hun kan. Han nærmer seg langsomt med et uttrykk av uendelig medfølelse i sitt ansikt, men det ser hun ikke fordi hun selv er så opptatt med å ordne sin kledning. Han bøyer seg ned og legger sin hånd velsignende på hennes hode. Da kjenner hun at det er han. Det går som et elektrisk støt gjennom henne, denne vissheten at hun står ansikt til ansikt med sin frelser. Hun kjenner det som om hun i et øyeblikk krympet til som intet ved denne berøring av hans hånd. Hele hennes vesen rister av en forunderlig spenning. Hjertet liksom smuldrer bort. Hun våger det ikke, og likevel kan hun ikke unngå å se opp. (ned 48)

Et eneste sekund møter hennes øyne dennes himmelske blick som stråler grenseløs kjærlighet. Hun smelter i tårer og synker bare ned på marken. Han går sakte der i fra og forsvinner.

Da hun igjen slår opp øynene, er alt som ved et trylleslag alt forandret. Morgenens purpur-rosa lys i himmelranden, balsamiske blomster-enger fyller luften. Skjønne, stille vinder leker i trærnes kroner og en kor av fugler hilser solens oppgang. Denne eng, som under nattens mørke virket så vill og utilgjengelig, er nå et fredfullt landskap, som ler i sommerens første skjønnhet.

Og hun som kjente berøringen av mesterens hånd, ligger der i det myke gresset. Visselig dypt overveldet, men med nådens ubeskrivelige varme og livgivende kilde i hjertet.

*

*

*

Enda en gang veksler bildet.

Vi møter nå en mann, som under sitt jordliv har vært en stor taler. Han har i uvanlig grad hatt ordets gave. Ingen kunne som han henføre sitt publikum. Hans smidige røst kunne bli til smeltende vel-lyd, men også - når det behøvdtes – slå til med kraften av en Aukathos hammer, og da kunne det også lyne fra de dyptliggende øynene, slik at den som oppfanget et slikt blick aldri siden glemte det. De bevegelser eller gestikulasjoner som han ledsagde

sine foredrag med, var plastiske, og alltid vel avveide, livlige – men aldri overdrevne.

Men disse ytre midler, hvorigjennom han så å si fargela sin tale, var av liten verdi i sammenligning med den logiske skarphet, som utmerket hans bevisføringer, og den formens perfektjon, som smykket hans fremstillingskunst. Talenes innhold ble ikke veid så nøye av flertallet blant tilhørerne som satt som beruset. Men når de etter foredragets slutt kom ut av den tette luften i lokalet, så bleknet lett de livlige inntrykkene. Innholdet som man nettopp fant så stort/ interessant, tenkbart og sant, forefalt nå mange så dunkelt, tomt og hult, men så la man i den ene vektskålen hans store autoritet, og i den andre sin egen innskrenkethet, og så gikk man på nytt å hørte den berømte taleren.

Hans foredrag, som dreide seg om religiøse og filosofiske spørsmål, utmerket seg gjennom den skeptiske rasjonalismen, hvilken aldri vil ta med noe som ikke de 5 sansene oppfatter. Hans slagord var: ”19. århundrets vitenskap” - ”fornuftens majestet” – ”tankens frifødte edelskap” m.m. Det som stred mot dette uforgjengelige triumvirat, måtte forkastes. Og slik plukket han fra hverandre – bit for bit – de religiøse sannheter, som hadde trøstet så mange fattige syndere i tvilens natt, og kastet dem bort – den ene etter den andre. ”De er ikke mer verdt enn grus som ligger på veien” sa han. Ingenting holdt prøven/beviset for den strenge granskerens blick. Han var en riktig tros ned-bryter (sv; bildstormare) (a person who attacks cherished beliefs or institutions.)

- som i sin tøylesløse iver brøt ned alt det som mennesket i fjerne tider hadde holdt høyt og hellig, men han gjorde det i den fulleste overbevisning. Han kjente seg kalt å løse menneskeheten fra sine lenker, som de så lenge hadde båret. Nå skulle tanken få nye vinger. Nå skulle uoverskuelige vidder åpne seg. Nå skulle fornuftens gullalder begynne. Den varme overbevisning, hvormed han talte, gjorde hans tilhørere ”elektriske”. Ved hvert foredrags slutt, brøt det ut en storm av applaus og tilrop. Men følte å kjenne at noe tungt hadde blitt løftet vekk. At noe mørkt og pinefullt som lenge hadde ligget og uroet sinnet, nå var bort-feid liksom når nattens mørke var blitt foredrevet av et elektrisk lys. (husk det var enda ganske sjeldent for 100år siden i mange områder. Rø.)

Hvorfor skulle man vel også bekymre seg lengre, da den gamle forestillingen om et liv etter dette nå var henvist til eventyrenes område. Dødenes hemmelighet var visselig ikke enda fullt utredet, men innbar i alle fall ikke noe pinlig/smertelig. Det var bare en tilintetgjøring eller rettere sagt

et atomenes forvandling/overgang til andre livsformer. En nødvendig omsetning i den organiske verden, uten hvilken denne snart skulle gjennomgå forringelse. Hver og en er derfor i sin tur skyldig i å bidra til denne omsetningen.

Livet var allikevel uten mål. Hver og en burde jo, så lenge livet rakk – streve etter å nå det høyest mulige mål av lykke. Men ikke den selviske lykken, som bare avser egen vinning på andres bekostning, uten at den først kommer det allmenne - våre medmennesker – til gode og deretter gjennom dem - - oss selve. Derfor burde målet for alle våre anstrengelser være å bringe det sanne og det gode til utvikling. For ut av det kom eller berodde alles og hver – sin velferd.

Akk, når han talte om hvordan vi bør gjøre det gode for dets egen skyld, og bekjenne oss til sannheten uten frykt for andres dom, da var hans veltalenhet glimrende. Ta ble mangt et øye vått – da ville man riktig omfavne ham.

I sitt ytre opptrådte han som enkel, enfoldig og elskverdig. Han var en god familiefar. En trofast venn – en ærlig borger. Hans hjerte var sorgfullt for hver en ulykkelig, og hans velgjørenhet var allment kjent, enda han alltid gav i stillhet.

Nå har det kommet til ham – forgjengelsen. Han ligger på sitt dødsleie og tenker på hva han har utrettet for menneskehetens fremskritt. At hans livsgjerning nå må avsluttes finner han ikke hardt. Han har dog rukket å fullføre et verk, som var bestående. Bare det syns han er noe bittert – at han ikke skal få være vitne til den fremgang som hans ideer skulle resultere, eller møtes med. Han kan ikke frigjøre seg fra den tanken at det dog ville være en glede at fra en fjern avkrok, i en annen tilværelsesform – om en slik var tenkbar – å få gjense hvordan den edle gren som han har podet på menneskehetens råde stamme, ville komme til å blomstre eller bære frukt. Men han avviser umiddelbart denne tanke som uverdigg for seg og bereder seg med verdigg/ stoisk ro å møte utslettelsen.

Enda en annen tanke piner ham i det siste. Disse hans kjære slektninger, som står nedtyngede av sorg omkring hans dødsleie, skal han jo aldri mer få se. Et øyeblikk, bare et, kjenner han hele sin skjønne filosofi bli ristet i sine grunnvoller, men han bemanner seg mot sine følelser og dør som han har levd; en sann filosof.

Den siste livsgnisten er utslukket og ånden svever frigjort over den leir, der det livløse kropps- tabernaklet (templet) ligger utstrekt. Forunderlig! Han ser – han hører – han kjenner like som før og tydeligere enn før, og likevel er han død. Hva skal dette bety? Kan han ha tatt feil? Eier han virkelig en udødelig sjel som trosser undergangen / forgjengeligheten? Det går med denne tanke en underlig spenning gjennom ham, men han vet ikke riktig om det er fra fryd eller smerte. Kanskje har enda ikke døden fullgjort hele sitt verv?

Kroppen er nå død, kanskje kommer utslettelsens slag senere å treffe den bedre delen av hans jeg, som han fortsatt kjenner å være i live gjennom? En forferdelig gysning iler gjennom ham. Hele hans vesen merker nå en iskulde som er svært pinesam. Skal døden komme i dette nå og feie ham bort fra de levendes antall – denne intelligens – som han på jorden priste så høyt.

Skal i dette øyeblikk et drapsslag ramme ham, som for alltid skal bringe til stillhet de tanker som rørte seg i denne hodeskalle. Og senere – hva skjer senere? Intet – intet – intet.

En vemmelig tanke! Forferdelige øyeblikk av de mest skrekkelige pinsler! Sekundene blir til år i denne pinesomme uvisshet om hva som skal skje. En febersvimmelhet griper ham. Fæle skrekk-syn glimter forbi hans oppjagde fantasi. Han ser mørke avgrunner som åpner sine svelg for å oppsluke ham: - en bunnløs myr i hvilken han synker ned og tilslutt forsvinner sporløst. Veldige havbølger – mot hvilke han med fortvilelsens anstrengninger brytes, for til slutt allikevel nedtrekkes i dypet. Gigantiske snøras som i bedøvende brak knuser og begraver ham. Og allikevel lever han – for på nytt å slukes – tilintetgjøres.

I sin nød utstøter han liksom den skripsbrudne – et gjennomtrengende skrik om hjelp. Da kjenner han en kjølede hånd på sin hete panne. Feberfantasiene forsvinner. Han puster lettere. Han kjenner at han lever og at denne pinefulle forestilling om en umiddelbart forestående utslettelse kun var en uhyggelig drøm. Han slår opp sine øyne, men nå ser han ingenting. Han er som blind. De skrekk-scener han så, har slukket hans øynes lys. Han famler omkring seg og får fatt i den vennlige hånd som har stillet hans feber. Det er hans skyts-ånd som står ved siden av ham.

”Er du min venn” sier den blinde, så si meg hvorfra kommer dette mørket?”

”Du, som har slukket lyset for så mange tusener – kan det undre deg at *du selv* har havnet i mørket?” -svarer hans skytsånd.

Disse ord, som ble uttalt med den varmeste deltagelse, gjorde på den blinde et dypt inntrykk. Skulle *han* ha slukket lyset – han som nettopp trodde seg ha tent så mange nye lys på jorda?

”Du er nå blind, men vær ved godt mot. Du skal ikke komme til å savne den ømmeste omsorg. Den hjelp som du i løpet av ditt jordliv brukte på dine nødstilte (medmennesker) – skal her som mangedobbelt - i høyere grad komme deg selv til del. Det var en sådd/ utplantning som nå bærer hundrefoldig frukt”.

”Men gis det ingen bot for min blindhet?”

”Jo- når du har fått krefter til det, kan du gå gjennom en kur om du består de prøver den krever – og den skal gi deg tilbake dine øynes lys”.

”Men hva består denne kur av – og disse prøver?”.

”Det kan jeg kun billedlig forklare. Forestill deg at du må lete deg fram på en veistrekning for å komme til den lege som kan åpne dine øyne – for å kurere den blindheten du har. Tenk deg at på denne veien ligger det strødd kostlige perler i grusen. Hver av disse perler må du finne og samle, enda du er blind. Du må lære deg med følelsen, å skille dem fra grus og steiner. Krypene må du famle deg fram – undersøke hver ting på din vei. Mangen gang vil du føle deg villrådig, eller i tvil, om du har funnet en ekte perle eller bare et kiselkorn. Du må veie det i din hånd. Kan ikke formen gi utslaget, må vekten gjøre det. Har du funnet en perle, må du forvare den ved ditt hjerte og uforstyrret fortsette videre ditt søk etter andre. Det kommer til å gå langsomt, veldig langsomt, for ingen av de perler som ligger på veien må mangle i din samling når du kommer fram til legen. Denne perleskatt er den prisen han forlanger for å helbrede deg.

Og når du så har nådd målet og kommer fram til ham, den usigelige kjærlige mesteren, og rekker ham dine perler – så legger han sin hånd velsignende over dine øyne. Da brytes nattens mørke og du får igjen se dagens lys.

Du vil da forbauses over, hvilken herlig skatt som du har samlet, men den får du ikke beholde. Legen tar din perler, men heller ikke han beholder dem. Han gir dem til de fattige og du selv får på hans vegne dele ut dem. Du må gjøre en reise tilbake til jorden og der oppsøke alle som hyllet din vishet. Til hver og en skal du rekke en av de ekte perler som du har samlet, og da

skal du få høre de forunderlige ord: 'denne perle er den samme som jeg i fortiden eide, men som du tok fra meg og kastet den på veien. Ha takk for at du brakte den tilbake!

Slik er den kur som du må gjennomgå. Jeg vil følge deg på din besværlige vandring. Måtte ditt mot ikke svikte deg og dine krefter ikke svike! Gud være med deg!"

Den blinde som synlig beveget har hørt sin skytsånds skildring, satt en stund hensunken i dype tanker. Et sukk av usigelig angst banet seg vei ut av hans bryst. Han hvisket med dirrende stemme:

"Og når skal denne prøvelse begynne?"

"Når som helst du selv ønsker det".

"La med da begynne *nå*".

Den blinde la et særlig trykk på det siste ordet. Det klang som stål. Det lå en umåtelig sterk viljeskraft i det og ekkoet av det lille ordet rullet gjennom rommet som en torden. Det vekket en gjenlyd der oppe i en lysere verden. Et englekor svarte:

"Ære være Gud i det høye, fred på jorden, menneskene en god vilje!"

LYSETS VERDEN

"De, som med tårer skuet, skulle med fryd høste"

Jeg vil nå før deg opp i en lysere og renere verden, der nådens sol stråler klarere og kjærlighetens varme gjennomstråler alt levende. Følg meg!

Her møter vi ånder, hvis jordliv hadde vært preget av barnslig tro og fortrøstning på Gud. En stille underkastelse av Hans vilje, et pliktfullt gjørende av pålagde verv, og et aningsfullt håp om lys etter mørket, fred etter striden. Disse drag er felles for dem alle, men for øvrig er de veldig ulike med hensyn på åndelig utvikling. Ja også med hensyn på de forestillinger de har om den Gud, på hvilken de fortrøster seg.

Vi finner her rene lyse ånder, hvilke dog i sin vandring på Jorden ville ha ugjort mye av sin brokige samling: den lærde vitenskapsmannen ved siden

av den ukyndige dagdriver. Den mektige fyrsten og hans laveste tjenere. Den støttede kunstneren og den anonyme håndverkeren. Her er rom for dem alle. Her har de skranker falt bort, som menneskelig hovmod og menneskelige fordommer har reist mellom ulike samfunnslover. Her er alle tjenere i Guds rike. Vel finnes også her et gradskille, men den er bygd på andre grunner. Det er hjertets adel, og også – skjønt i andre rommet – åndens intellektuelle vekst, som her bestemmer standpunktene, og den høyere er alltid den lavers hjelpsomme broder.

Den religiøse kult, til hvilken mennesket i løpet av sitt jordliv har bekjent seg, utgjør i og for seg et – enten vilkår eller hinder – for dets inntreden i denne skjønne verden. De kristne sektenes hele mange-skiftende skarer, er her representert: katolikker og lutheranere, kvekere og reformerte, metodister og baptister – her møtes de alle får mulighet til ett i et høyere lys å granske sine svake, brister og mangler i forestillingene sine.

Ja, selv slike som aldri har lært å kjenne Kristus, har her fått belønning for sin troskap, på den post som Herren har satt dem; jøder, muhammedanere og buddhister forekommer her like vel – om ikke like tallrike – som den kristne kirkens tilhengere. (Ned s60)

Derav må du dog på ingen måte trekke den forhastede konklusjon, at det var likegyldig på hvilken måte som du har dyrket det høyeste vesenet. Tvert imot, på det legges stor vekt. Den forestilling vi har om Gud og guddommelige ting, er i vesentlig grad bestemmende for hele vårt åndelige standpunkt.

Liksom med alle våre ideer, er også denne vår forestilling underkastet utviklingens lov. Fra den mørke anelse, at Gud skulle være et hevnjerrig, skrekkinnjagende vesen som krevde blodige offer, til den levende tro at han er kjærlighetsfull, forbarmende fader som bare fordrer vårt hjertes hengivenhet, er et stort steg og mellom disse ytterligheter finnes et mangfold av skiftende forestillinger. Ja over den tro som vi anser være den høyeste, finnes det sikkert en uendelig serie av høyere, stadig klarere religiøse forestillinger i hvilke vi alle, i den grad vi er ydmyke, får mulighet å tilegne oss. I samme grad løftes også vår ånd nærmere Gud.

Den høyeste forestilling som vi på vårt nuværende stadium eier om Gud, er den som Kristus har gitt oss – han som er ”sendt av Faderen” – og som i viljens hellighet er ett med Ham. (dvs. i åndsvitenskapelig tolkning betyr det som Martinus kaller Altets

PRIMÆRE bevissthetssone med siste halvdel av ”det riktige menneskerike”- samt Visdomsriket og DGV. Overs.anm.)

Kristus har således ingen - før eller etter ham - i jordens mørke dal tent en fakkell av himmelsk glans for å lyse og lede de mot hjemmet prøvende menneskebarn og derigjennom for alle tider laget en vei til frigjørelse – til frelsning fra syndens herrevelde. (merk også da at denne boken av OSCAR BUSCH, og de øvrige, ble skrevet FØR 'den nye verdensimpuls' og Martinus kom inn i på jorden. Rø-anm.)

Han har innstøpt et nytt åndelig liv i verden. Dette er en del av den umåtelig store betydningen av hans misjon på jorden: til sin fulle verdi, formår vi enda ikke å sant vurdere / forstå hans verk (hensikt/misjon). Alle burde derfor, hver på sin måte, oppdras til å motta det kjærlighetens evangelium som han har forkynnet. Først da lærer vi å kjenne Gud slik som en Fader. Først gjennom *det* meddeles vi det rette slektskapet.

Men for alle dem som etter målet av sine åndelige evner i tro og trøst ser opp til sin Gud og ydmykt har gjort sin plikt i livet, finnes alltid en – i mange tilfelle- liten og underordnet plass i guds rike. De er de oppsetsige barn, som selv har utestengt seg fra faderhjemmet, og ikke en hevfull gud som har utestengt dem.

* *
*

I den lyse verden som vi nå har betrådt, og som vi med grunn kunne kalle Guds rike, finnes mange bosteder. Det ene overgår det andre i klarhet, alt etter den renhet, som bor i hjertet. Og hvor høyt opp vi enn løfter vårt blikk, finnes det ingen ende – ingen grense. Det åpner seg for våre svake øyne – der vi nå står på det nederste trappetrinnet – et uendelig perspektiv som ender i en usigelig blendende glans.

Skuer vi nå tilbake over de mørke og skumle verdener som vi har forlatt, så har vi et overblikk over hele den uendelige bane, som menneske-ånden må tilbakelegge i sin vandring opp til faderhjemmet. Veien er umålelig. Tanken sviner i et forsøk å forstå hvor lang den er. I begynnelsen er den mørk, fæl, smertefyllt, og ånden blir lamslått av råhet og barbari der han vakler for hvert skritt han tar. Fremgangen går da så langsomt, at århundre-viseren på tidens ur, i sammenligning går hurtig. Men hvor sakte hvor enn ånden kryper, går han dog i hovedsak framover, selv om det for menneskelig kortsynte øyne ville se ut som en tilbakegang. En febersyk kan – selv etter at sykdommen er

over og helingen er startet – iblant få igjen lettere eller tyngre anfall av feber-delirium, slik at han knapt vet hva han gjør, og da vises bildet av en nedadgående ånd. Disse sykdomskriser i åndens liv kunne være langvarige og ytterst smertelige, men de går over, og så går det på nytt framover på forbedringens bratte sti.

Jo lengre ånden kommer fram i utviklingens bane, desto lysere blir veien, desto færre er de kant stener som truer med å bringe ham i fall. Jo færre er de torner som sårer hans fot, og raskere skrider han så fram.

Når øyet er åpnet for den kristne religionens grunnsannhet – at Gud er kjærligheten, og dette har blitt en levende visshet i hjertet, da har ånden tatt et umåtelig viktig steg mot det sluttelige målet. Så blir veien solbelyst og lett. Vandringsen blir ikke lengre slitsom og tung. Med stadig økende krefter og stadig friskere mot, gjennomløper ånden så de lyse regioner. Som leder fram til enda lysere steder. Det strålende ”faderhjemmet” vinker i det fjerne. Nå er det ikke tid å hvile. Nå kjenner han ikke de anstrengninger som ferden har kostet. Hvert hurtig tilbakelagt steg er bare en ny glede til de mange foregående. Veien går stadig oppover og framover, til den ender med en uendelig jubel.

* *
*

Spør du etter den ledestjerne som lyser for ånden under denne evighetsferd og som leder ham til de anstrengninger som ferden koster, så blir svaret; den guddommelige *kjærligheten*. Det lys og den varme som utstråler fra denne glødende kjærlighets-kur, og hvis stråler gjennomtrenger selv mørkets iskalle regioner, trekker ånden med uimotståelig makt oppover. Liksom fyrtårnets skinn leder sjøfuglen på dens flukt i den mørke natten.

Sett inn bilde laget her

Spør du igjen etter de midler, hvorigjennom denne fortsettelse muliggjøres, så blir svaret: en av Allvishetens ledd og av Allmakten muliggjort oppdragende korreksjon og oppdragelse. Om dette kunne det skrives store volum, men jeg vil med bare noen ord prøve å antyde hva denne oppdragende korreksjon består av.

Liksom den materielle verdens foreteelser er ordnet gjennom urokkelige virkende lover, så er den åndelige verden underkastet *etiske lover*, som virker likeså lovmessige og ubestikkelig som disse andre. Av de fysiske lovene kjenner vi på vårt nåværende tidspunkt, sikkert bare et lite fåtall – og av de etiske knapt noen. En av de sistnevnte har dog Paulus lært oss med ordene: ”hva mennesket sår, det skal det også høste”. Like sikkert som at eplet faller til marken, like sikkert kommer også hvert menneske før eller senere – i den ene eller andre livsformen – å komme ut for nettopp de lidelser som det i dårlig sinnelag har påført sin neste. (ned s65 i org.)

Like som også det gode man har gjort, før eller senere møter det i form av en velgjærning mot det selv. Den strenge konsistens (lovmessighet), hvorved denne gjengjeldelsens lov virker, kan av kortsynte menneskebarn i begynnelsen ikke forstås/innsees, men blir i den grad erfaringene høstes, til en erkjennbar sannhet – og virkningen av det kan ikke utebli. Da ånden på hver vill vei, kun møter innbilte gleder, men virkelige lidelser og bitre skuffelser, ledes han av denne sin erfaring, gradvis inn på det riktige sporet.

* *
*

En viktig hevestang for fremgangen er åndens ofte tilbakekommende inkarnasjoner i den materielle verden, med lengre eller kortere intervaller mellom hver. Det jordliv du nå lever, er på ingen måte det eneste som din ånd har å gjennomgå. Det er helt sikkert ikke ditt første, og blir nok ikke det siste. Den frie tilstanden er åndens (sjelens) normale tilstand, men til tider sendes han på bud fra høyere plan, ned i denne (sinds-)verden, for å gjennomgå et liv ”i kjøttet” (in carno: re-in-carno betyr tilbake i kjøttet).

Ånden innkapsles i en grov materiell kappe/”frakk”, som for det åndelige øyet stenger utsikten over allerede tilbakelagte ’veistrekker’. Minnet

om det passerte er liksom utslettet, men framtrer på nytt, når ånden i døden avlegger den kroppslige ”kappen”.

Den materielle stoff-kappen, virker i en viss grad på ånden som et bedøvingsmiddel. Dette er i særlig grad tilfellet i den yngre alder, og i visse tilfelle av galskap. Ånden kan som inkarnert bare fungere gjennom sine kroppslige organer. Er disse uutviklede eller i uorden, så blir åndens virksomhet begrenset. Vi ler jo av det lille barnets- eller dårens ’skavalder’.

Din ånd kan dog ikke – hvor vel du enn anvender tiden – på bare et jordliv rekke å lære seg alt som i jordens skole kan innhentes. Han/hun sendes derfor tilbake igjen for å fortsette sine avbrutte studier, akkurat på samme måten som ungdommen fra sin hjembygd sendes år etter år til skoler, inntil de gjennomgått alle deres klasser.

Men lik som ungdommen ikke hadde orket alt i et sammenhengende læreprogram (i flere måneder og år i ett), men i mellomrom kan komme tilbake til sin kjære hjembygd, der han kan nyte en behagelig frihet. Og at det slik blir lettere å fordøye hva han har lært og videre hente krefter til nye anstrenginger. Uten dette ville ikke din ånd være i stand til å stå ut med inkarnasjonens tvang. Han må iblant føres hjem for å hvile seg etter jordlivets slit. Og kunne ordne sine erfaringer og samle krefter for nye framsteg. Da overskruer han sine foregående livsformer. Da stilles han til doms for *sin egen* samvittighet, og ser hva som fortsatt mangler ved seg. Og har da den gode viljens makt over seg selv, så ber han om en ny inkarnasjon med de nødvendige prøvelser som er best egnet for å befri ham fra de lavere drifter som fortsatt holder ham fanget.

Mange som har vært rike og fortrøstet seg på sine skatter/penger, skal kanskje be om et liv i forsakelse. Mange som har vært mektige og misbrukt sin innflytelse, skal sikkert ønske å bli en enkel tjener, om han nemlig kommer ti innsikt om at slik – og bare slik – finnes bot for det onde, som ellers så nådeløst stenger for all videre framgang.

Og har han ikke rukket den grad av utvikling, at han selv innser sitt sanne beste, eller han enda mangler det viljens stål, som ikke rygger tilbake for noen anstrengelser når det gjelder å nå målet, så kommer den guddommelig kjærlighet til hjelp for ham. Og gir den syke ånden, kanskje i små doser, de bitre piller som han ikke frivillig kan klare å ta imot. Slik går han framover, skjønt på usikre og famlende steg.

Når ånden så har fullgjort det pensum som er lagt for ham på denne jorden, så får han – liksom ungdommen etter avsluttede skoleår – flytte til en mer lykkelig verden, der inkarnasjonens slit ikke er så trykkende. Der fryd og salighet råder.

Dette er i korte drag, hva jeg i forbifarten har villet si deg om *reinkarnasjonen*. Denne betydningsfulle sannhet, som allerede hos de gamle østlige folkene, om ett som et dunkelt uttrykk – tok form som troen på sjelevandring. I våre dager begynner også vestens folk å våkne til et liv i en sannere og renere form.

Kanskje gjør de her den innvendingen: hvorfor er da noen inkarnasjon nødvendig? Kunne ikke samme pensum av læring gjøres i den frie tilstanden som er åndens normale form? Jo - vel! Den intellektuelle kunnskapen kan nok like lett – ja lettere – læres i ånde verdenen enn i denne verden, men den moralske utviklingen ville knapt kunne skje i den frie tilstanden. I det minste ikke med samme fremgangen som når ånden er bundet av inkarnasjonens lenker.

Det er under friksjonen mellom våre egne og våre medmenneskers materielle interesser som de verste, skarpeste kantene på vårt selviske JEG kan avslipes. Det er videre i denne lidelsens og savnets verden, som vi kan tilegne oss medlidenhetens, og barmhjertighetens edle dyder og litt etter litt løfte oss til selvforsakelsens og selvpoppofringens salige høyder.

Det er tilslutt der vi kan tilkjempe oss underdanighet for den Helliges vilje, og lære oss å se Gud med troens øyne. Derfor er de jordliv som vi må gjennomgå, så usigelig verdifulle. De er i sannhet en nådetid vi ikke ellers kunne være uten.

* *
 *

Ser vi oss så rundt i denne lyse verden, så finner vi at den på alle måter ligner den jorden som vi har forlatt, men allting er her lysere, renere og skjønnere. Det går en gladere stemning gjennom hele naturen. Det går en lovsang over alles lepper. Alle vesener stråler av salighet og fred.

Da ånden etter fullendt jordvandring inntreer i denne lyse verden, kan han til en begynnelse hvile ut etter den slitsomme ferden. Han føler en behagelig

nummenhet, lik som ved tilfriskningen etter en tung, langvarig sykdom. Men han behøver ikke noen lang hvile. Virksomhet er sjelens helse, og snart åpner seg nye arbeidsfelt.

”Såkornet er mangfoldig –og arbeiderne er få”. Vel behøves det derfor dem, som vil tjene det gode, og med flid arbeider i ”den store vingården”.

Av høyere ledende ånder, anvises de arbeide som passer til deres krefter og begavelse. Noen blir lærere i de skoler, som det her finnes mange av, mens de selve i sin tur får undervisning i høyere utdannelses-anstalter.

Andre får anvist slike plasser, der de kan utføre kjærlig stell og pleie til lidende ånder. ([link til bok/film om det på engelsk](#)). Andre igjen sendes som skytsånder som veileder og støtter sine enda i ”kjøttet vandrende brødre og søstre”.

I denne rastløse virksomhet i det godes tjeneste, nyter ånden en ubeskrivelig salighet. Han lever et liv i fryd og harmoni, som lettere kan oppleves enn skildres. Den Guddommelige kjærligheten varmer hans hjerte, gleder hans sinn og styrker hans krefter. Han skjønner i sin kjærlighets-tjeneste hvordan ’vingene vokser’ – hvordan han løftes oppover til stadig lysere områder – stadig mer rene sfærer.

Her får han mulighet å utvikle seg i alle retninger og samle dyrebar erfaring. Denne intellektuelle dyrkning er åndens umistelige eiendom, som i form av ”medfødte anlegg” følger ham i en kommende inkarnasjon. Om det ikke har kommet noen ’innboende anlegg’ fram i siste, kanskje karrige, golde livsvilkår, vil et edel trent individ ikke bli tilfredsstilt. Men her vil dette frø finne et mer passende ’jordsmann’ – her (altså på andre siden) vil åndens lengsel etter idealet – uansett i hvilken form det enn framtrer, bli tilfredsstilt. Her finnes de muligheter som jordbarna ikke kunne drømme om. Her er det lovede landet – her er lykksalighetens land.

Hvordan oppvåkningen fra dødens slummer her skjer, vil jeg nå i noen flyktige tegnede bilder forsøke å vise deg.

*

*

*

Se her er det kvinne, hvis jordliv har vært en serie av bitre lidelser. I sin ungdom fikk hun følelser for en edel mann som kom i hennes vei. De ømme følelser vokste til en fortærende glød, men han så det ikke, eller ville ikke se det. Og hennes følelser ble aldri besvart. I sin fortvilelse samtykket hun til et

ekteskap etter hennes foreldres ønsker – med en rik godseier av aristokratisk slekt. Han var en verdensmann, men under den fint polerte overflaten, skjulte seg en råhet, kynisme og en aldri kuvet selvishet. Han hadde tatt henne til kone for at hun var skjønn og talentfull. En prydd for hans salong og det smigret hans forfengelighet når han så de beundrende blikk som fulgte henne. Men noen kjærlighet hadde han aldri hatt til henne og fordret ingen tilbake. Den eneste ømhet man så, og den var stor – sløste han på en stor hund, so fulgte ham som en skygge og lød hvert minste vink av hans finger. En slik underkastelse hadde han ventet seg også av sin hustru, og når den uteble, kjente han seg sveket, og ble grepet av bitterhet som gav seg uttrykk i tusen småting.

Hva måtte ikke denne arme kvinne tåle og stå ut med! Foran andre ”forgrep” han seg aldri, for fasaden måtte bevares, men når det ikke var vitner rundt ham, ga han sin primitivitet fritt utløp. Det fikk hun, det fint utdannede følsomme vesenet lide under på den mest ydmyke måte. Til å begynne med satte hun seg opp mot denne behandling, men hva hjalp det? Han bare lo av hennes vanmakt. Den kjærlighet som hun aldri klarte å kvele, bidro bare til å forgifte hennes liv. Mange ganger kjente hun seg fristet å med et eneste fortvilelsens hopp, og bryte sin fornedrende lenker, men dag etter dag gikk, og det ble for henne etter hvert en vane å lide.

Deres ekteskap av barnløst. Hun hadde ingen fortrolige, til hvilke hun kunne lette sine følelser og gråte ut, men hun søkte og fant den eneste trøst hun fant tilfredsstillende. Hun la sitt kvalte hjerte ned for Herren og fikk en stråle av himmelsk lys, som gjennomtrengte selv hennes mørkeste stunder. Hennes mann så den forandring hun hadde gjennomgått, men den tristhet/sorg, hvorved hun bar sitt kors, skapte bare nye grusomheter (fra hennes mann). Hvorfor skulle hun da lide slik? På dette stille spørsmål, som så ofte steg opp fra hennes hjerte, fikk hun aldri noe svar, men det til tross så var hun underdanig og stille. Hun hadde nå en indre fred som gav henne mot til å holde ut.

Den tunge byrde som hun led under, brøt gradvis ned hennes kropps krefter. Legen sa at nervesystemet var grunnleggende ødelagt. Dessuten kom en brystlidelse, som blekte hennes kinn og utmagret henne. Nå var hun ikke lengre salongenes prydd – nå var hun for sin mann en helt likegyldig person. De møttes sjeldent. I hele hennes siste sykdomsperiode var han bare noen få ganger inne i hennes sykerom og snakket da bare om likegyldige ting.

Nå har hun kjempet seg ferdig. Befrielsens engel kom til slutt og løste de frynsete bånd. Stille og fredfullt støttet hun sitt trette hode til ro i dødens søvn. Nå slår hun opp sine øyne i en lysere verden.

Hvor lett hun puster. Se hvordan hun med fulle drag innånder den rene atmosfære, hvor hun nå befinner seg. En usigelig luftig følelse av velbehag gjennomstrømmer henne og lokker fram et smil på hennes lepper.

Nå har bladet vendt seg: ”de som med tårer sår, skal med fryd og glede høste”. Omgitt av vennlige ånder, som gjør alt for å hjelpe henne å få den bekvemme hvile som hun til å begynne med trenger, ligger hun på seng av mykeste mose og nyter av det nye livets behag. Den tunge skjebne, som trykte henne så hardt, er nå brutt. Det skrøpelige stoff-hylster (den fysiske kroppen) – som voldte henne så mange lidelser, er nå avlagt – *hun er fri*. Hjertet jubler ved denne tanke og løfter seg i takk og lov til Gud for så mye nåde.

Utmattet som hun er, klarer hun enda ikke å reise seg. Hun lukker øynene, ikke for å sove, men for å mer uforstyrret få hengi seg til denne gledebringende tanke; ”det første er fortid”.

Da ser hun for sitt indre blikk en sammenhengende bilderekke av hele sitt fortidige jordliv. Hun gjennomlever på nytt sin glade barndom, sin lykkelige ungdom, sin første og eneste kjærlighet. Men nå møter hun også denne mørke skikkelse som trekker og tramper henne slik ned. Litt etter litt gjennomgår hun igjen dette kvalfulle livet, som hun nettopp har fått avslutte, men nå uten den minste smerte. ”Nå er alle tårer tørket bort, nå er alle sår helet”.

Ned75

Hvor vidunderlig! Hun ser nå også hvordan hennes ånd, gjennom disse bitre prøvelser, har blitt lutret og rensset. Hvordan hver lidelse som hun har gjennomgått, har vært egnet å sprengte noen av de lenker som har dratt henne nedover. Hvordan hvert lille nålestikk som jordlivet har hatt i overflod av – har hatt sin betydning i denne krise som hennes ånd har gjennomgått. Alt på sin rette plass og til sitt rette mål. Ikke lidelser uten noe sluttmål. Ikke en smerte bitrere enn det som var nødvendig.

Hele hennes jordliv viser bildet som en stor kirurgisk operasjon. Hun ser seg liksom selv på operasjonsbordet, under en dyktig og kjærlighetsfull leges sikre hånd, som varsomt, men ubønhørlig skjærer bort de sterke rot-tråder, hvorved en farlig polypp /svulst, suger sin næring ut av hennes åndelige

kropp. For hvert snitt som hans kniv gjør i det blødende såret, skjelver hele hennes vesen i smerte.

Det er en mesterhånd som fører det skarpe instrumentet. Han gjør ingenting halvveis. Går til roten av det onde, og rykker opp hver lille illeværende fiber, som stikker seg vekk. Han renser såret og forbinder det, men nå er også dette forferdelige ondet fjernet. Hun er reddet, hun er fri! Slik var altså den dype betydningen av dette smertefylte liv. Hun trekker et lettelsens sukk, og takker Gud for det som hun har gjennomgått.

De livlige bildene fra hennes siste jordliv, blekner bort og forsvinner, men nå kommer nye bilder forbi hennes indre syn. Hun ser som i en visjon en kvinne, strålende av skjønnhet og behag, omgitt av en skare beundrere. De går i en rikt opplyst gammeldags riddersal, som 'nå' er fylt med gjester. Kostymene angir at det er lenge siden. Den stolte skjønnne ler mot sine

slaver, som ivrige prøver å oppfange selv det minste tegn på ynde fra henne. Men hun stør det rundt seg, men i sitt hjerte vemmes hun av deres pågående smiger.

På noe avstand står en ung ridder, med mannlig flotte drag og edel holdning. Han betrakter henne oppmerksomt, og bedåres av hennes skjønnhet, men det noe ved denne kvinne som holder ham tilbake. Med sine fininnstilte kvinnelige instinkter oppfanger hun dette blikket, og leser hans tanker. Det sårer hennes forfenglighet, at ikke også *han* ligger for hennes føtter. Men han skal **GJØRE** det, hun *vil* det, og hun er vant å få sin vilje gjennom.

Skiftende bilder går forbi. Den skjønne spinner et nett av den fineste galanteri, for å fange sin ridder, men forgjeves. Han lar seg ikke fange. Hennes sårede stolthet harmes over denne motstanden og hun tramper med sin lille fot og sverger en dyr ed – at han skal få unngjelde sin kalde avvisning. Men denne motstanden har hatt en annen virkning som hun ikke hadde beregnet. En ømmere følelse med andre krav har våknet i hennes bryst. Men hun kveler den så godt hun kan.

Da holdes et lysende ridderspill. Deres rustninger blinker i solskinnet og hestene knegger av stridslust. Den skjønne sitter på en plattform og ser på leken. Fra hennes hånd ville seierherrene motta sin belønning. Den ridder omkring hvilken alle hennes tanker er samlet, er med i svarte farger. Skal vel han være blant dem som kommer og bøyer sine knær for dagens dronning?

Fanfarer varsler lekens startsignal. I en sky av støv, renner de på hverandre. Alt i første runden kastes den sorte ridder i bakken- ille skadet og må bæres bort. Hjelmen tas av – en pulsåre er sprengt, og blodet går støtvis ut. Den skjønne skynder seg fram og forbinder hans

sår med en sløyfe hun har på hodet. Han ligger der blek, men skjønn – nesten uten bevissthet. Overveldet av sine følelser bøyer hun seg ned og kysser hans panne. Han vekker til og dette bryter ned hans siste motstand – nå er hans skjebne avgjort. Han gripes av en lidelsesfull kjærlighet. Når hans sår er leget, kaster han seg for hennes føtter og tigger om hennes hånd. Hun kjemper en fryktelig kamp med seg selv, men den mørke makten går av med seieren. Hennes stolthet reiser seg skyhøyt over alle andre følelser. Hun trækker dette edle hjertet ned i stoffet, enda hennes eget er nær ved å forblø av det.

Liksom det dødskutte viltet sleper seg til skogens mest bortgjemte plass for å dø, så skjulte ridderen sitt brutte/sårede hjerte bak klosterets murer. Hennes hjerte - det frør til is!

Visjonen blekner, men visjonæren ligger der i åndeløs spenning. En iskald skrekk står preget i hennes ansikt, for hun har gjenkjent denne stolte kvinne. Det var henne selv livs levende. Disse biler hørte til hennes nest siste jordliv. Og den svarte ridderen – selv han kjente hun så vel. Han var jo den samme som hun hadde møtt i sitt siste jordliv og da gav av hele sitt rike hjertes kjærlighet, men denne gangen uten et glimt av gjen- elskning. Mange mørke minner, som så lenge hadde ligget nedsenket i glemselens natt, står nå igjen med en veldig livlighet for hennes indre syn. Angstsvetten pipler fram over pannen. Hun strekker sin foldede hender mot høyden og hvisker: nåde! Nåde!

Når hun igjen slår opp øynene, står lysets budbærere ved hennes side og ler så vennlig imot henne. Han stryker noen ganger over hennes panne og skyggene forsvinner. ”Vær ved godt mot, min venn” sier han. ”Gud er god. Han har i siste jordliv latt deg gjennomgå de prøvelser som din stolte ånd behøvde for å bli ydmyk. Gå med friskt mot og takksomt hjerte framover på den helliggjørelsens vei som du har betrådt.”

Hun tar engelens hånd og ligger en stund i stille tanker. Det er noe som hun ikke kan få klart for seg. Tankene går i en labyrint, de beveger seg usikkert og famlende. Det er som om de ville gripes av en svindel – hver gang de tør forsøke å finne en ledetråd i dette kaos.

Engelen som leser hennes vandrende tanker, ser på henne så vennlig medfølende. ”Svake menneskebarn – sier han – du har kunnet utforske den ytterste årsaken dertil, at den stein du slipper, faller til marken. Har du da lykkes å forstå hvordan det er mulig at de herligste roser kan spire opp fra den mørke jord? Nåvel – enda mindre skal du lykkes å tyde det Guddommelige forsyns og den menneskelige frihetens hellige dobbeltmysterier. Her brister din spede tankekraft. Men når du har kommet til innsikt om at din erfaring ikke er et enkelt faktum; at tusener og atter tusener som her gransker sine fortidige liv, gjør samme forbausende oppdagelse. Da skal det også for deg selv bli et uslettelig faktum, at tross den menneskelige viljes frihet, som leder våre skjebner – som synes så tilfeldige - likevel skapes med en ufeilbarlig lovmessighet, slik at den for hver og en er mest nyttig. Og du vil senere like lite gruble på dette, den åndelige verdens

mysterium, som over den fysiske verdens mange gåter. Du vil så finne dette lik så naturlig som at blomster spirer opp fra jordens grus, og dog har du derved ikke kommet løsningen et steg nærmere. Denne visdom, tillit er en ekte perle. Bevare den vel, den skal varme din lunkne tro og styrke din svake tillit.”

”Følg meg nå”- la engelen til – ”så vil jeg vise deg et arbeide som venter deg. Du som selv så tålmodig led, får til første oppgave å bringe trøst og fred

i sørgende menneskebryst. Det er en gledelig oppgave, som i rikt monn skal gi deg belønning for din tillit og trygghet på Herren”.

Engelen pekte mot et bestemt punkt nede på Jorden. ”Se der – sa han – noen stakkars jordmenneskebarn som utålmodig venter på din ankomst. Gud være med deg!”.

Den lyse budbringeren forsvant og nå sto hun der alene og rådvill. Hvordan skal vel hun være voksen nok for et slikt maktpåliggende oppdrag? I følelsen av sin uverdighet og vanmakt, sank hun ned på kne og sukket: ”Herre, se til din tjenerinnes svakhet!”.

Da nedsenket det seg – båret av usynlige hender – et beger fylt med krystallklar vin og en røst fra høyden svarte: ”Vær trøstet, min datter! Herren er mektig i de svake.”

Hun tok begeret og gikk nå modig ned i jordens jammerdal for å leske de tørstende, styrke de svake og oppfriske de lengtende.

*

*

*

Bildet veksler.

En gammel mann ligger på det ytterste. Det hvite håret faller som en glorie omkring hans vakre hode, der han hviler seg mot puten. De før så sjelfulle øyene drøyer fortsatt med et blick mot de kjære slektninger, som i høytidlig stillhet står samlet omkring den aldrende familiefarens dødleie. Gjennom det åpne vinduet trenger sommerkveldens varme luft, mett av duften av nyslått høy.

Den nedadgående solens varme stråler med purpurfarge over den korsfestedes bilde på veggen. Det er så fredfullt og stille i dette kammer, der dødens engel nå er tilstede, for å løse de lenker som binder en ånd til jorden.

Han har fylt et edelt verv i livet, denne ærverdige gamle. Som

åndelig lærer har han ufortrødent virket – ikke bare med ord – men med handlinger også. Med iver og troskap, har han forkynt de hellige ord, hvis tjener han har vært. Fra sitt varme hjertes rike skattekammer, har han delt ut sine beste gaver til høye og lave, til de støttede og ringeaktede. Til de fattige har han hatt sine stille gaver. For de bedrøvede en himmelsk trøst. For de angrende nådens evangelium. Selv har han i angst og anfektelser, gjennom tvilens natt, kjempet seg fram til den tros-visshet han nå har. Gjennom prøvelser av mange slag, har hans i grunnen stolte ånd, lært å bøye seg under Herrens vilje. I begynnelsen gikk det ikke så lett. Selvrådig og sta ville han gå sine egne veier og søke sin egen berømmelse. Men Herren kjærlighetsfulle tukt, gav ham igjen ro, og så ble han omsider et lydig barn, som stille og ydmykt lyttet til Guds ånds røst i sitt indre og gikk dit den kalte.

Nå kan den gamle patriarken legge sitt trette hode til ro. Han ligger i dvalerlik halvslummer. Plutselig føler han seg fornemme liksom vingeslag gjennom luften og han ser formen av en engleskikkelse og hører noen hviske

i sitt øre:” frykt ikke, herren er din hyrde”. Enda en gang slår han opp sin øyne og fester sitt sluknende blikk på krusifikset over sengen, og så faller øyelokkene igjen. Brystet hever seg høyt, det høres, og så løfter han sine sterke armer oppover – så en svak skjelving, og livets flamme er slukket.

Det var et lett dødsarbeide. De av alder og sykdom svekkede bånd, brytes uten smerte. Hans befridde ånd svever over det leie der hans avlagte stoffhylster hviler. Han legger sin hånd velsignende over de gjenlevendes hoder og løftes så, båret av vennelige armer – opp mot høyden. Han ligger så mykt, hviler så trygt. Han har en ubestemt følelse av å føres gjennom lyse rom i stor fart oppover. Luften blir stadig renere, lyset stråler stadig klarere. Ferden går med en nesten svimlende hastighet som virker bedøvende.

Når han har nådd målet og innhentet seg etter den svimmelhet som reisen forårsaket, føres han inn i en høy søyle-sal som er fylt med lyse, luftige skikkelser. Her møter han den ene etter den andre av sine tidligere læregutter og venner. De har et rendezvous/ avtalt møte for å helse den elskede læreren velkommen. En etter en kommer de å trykker hans hånd. Det er så mye, som de har å takke ham for. Så mange uforglemmelig stunder i tempelet og så mye deltagelse i lyst og nød. Og for ham hvilken glede å gjense disse kjære barn som han har konfirmert. Disse menn og kvinner som han har styrket under vandringen gjennom livet. Disse gamle – ved hvilke dødsleie han har sittet. Han kjenner dem alle så godt igjen, skjønt ansiktsdragene er foryngret og forskjønnet. Dypt rørt mottar han deres minnesgode takksigelser. Etter hvert drar de bort til hvert sitt hold – en etter en. Den siste vender seg og vinker som avskjed med hånden.

Nå står han der alene igjen med fanget fullt av duftende roser, som vennene har tatt med til velkomsten. Overveldet av sine minner og den mottagelsen han har fått, synker han ned på kne og fremstammer den syndsbekjennelse som han så ofte har sagt Herren; ’ jeg –fattige, syndige, menneske...’

Lenge ligger han der knebøyd på tempelgulvet. I tankene gjennomgår han hele sitt jordliv. Han ser med blygsel at han ofte har vært gjenstridig mot herren. Mange små kors som gud har lagt på hans vei, har han skjøvet bort fra seg, og ikke villet bære dem. Disse ligger der og venter på ham. Han ser det tydelig – til et kommende liv. Men de kors han har tatt opp og båret, ser han også – gitt ham den største velsignelse. Ja ikke bare ham selv, men også alle andre som har gått veien. Han ser nemlig hvordan blomster har kommet

opp der disse kors har ligget. Herlige roser, hvis farge og duft andre livsvandrere etter ham nå beundrer og nyter av. Hjertet fylles av takk og lov.

En sjeldent skjønn skikkelse trår inn i søylesalen. Han nærmer seg med langsomme skritt, som om han var redd for å forstyrre de knebøyende. Til slutt går han fram og tar den gamle i hånden og reiser ham opp.

'Velkommen gamle mann – sier han – kan jeg være deg til noen tjeneste?'

'-Vis meg veien – sier den gamle – til noen av ordets tjenere, som kan besvare noen spørsmål om vår dogmatikk, som jeg lenge har båret på.'

'Gjerne gode fremmede! Vi er nå på et berømt universitet der det nå foreleses om religiøse og filosofiske emner. Jeg skal føre deg til en av disse læresaler. Kanskje får den opplysning som du lengter etter.'

Den gamle følger sin ledsager inn i en stor sal, der en lærer fra sin kateder, foran en lyttende elevkrets tolker betydningen av Kristi misjon på jorden. Det var ikke det spørsmål som han ville ha svar på, men han setter seg ned for å høre, hvordan dette evangelium som han selv så ofte har forkynnet, blir fremstilt her. Hans oppmerksomhet fengsles mer og mer av det form- fullendte foredragets tanke- store innhold. Nye synspunkter fremstilles, som han før aldri har tenkt på. Lyse perspektiver åpner seg, hvorav han tidligere aldri har hatt en anelse.

Det faller en strøm av lys ned i hans tankeverdens dype sjakter, og han ser nå først hvor mørke og kaotiske de egentlig er. De forestillinger han i løpet av et jordeliv har båret som skatter, blekner ved dette himmelske skinn. Men nå går det også rundt i hans stakkars hjerne. Det gamle og det nye vil ikke riktig smelte sammen. Det roter seg sammen til et uryddig nøste. Han mister konsentrasjonen og faller i dyp maktesløshet.

Hvor lenge han har ligget vet han ikke da han igjen slår opp øynene, men en stor forandring har skjedd. Han er ikke lengre den ærverdige gamle læreren – han er et barn med gullgule lokker og rosefylte kinn. Han kjenner seg så frisk og sterk. En ny livsglede gjennomstrømmer ham. Når han igjen får se den vakre skikkelsen han så i søylesalen, går han ham hurtig i møte med åpne armer. Denne løfter ham opp og kysser hans panne og sier med sin milde stemme:

"Nå mitt elskede barn. Jeg vil veilede deg til du blir stor og sterk. Du kan ved vår gode 'høyskole' få den undervisning som du behøver, men du må starte i første klassen. Gud velsigne deg!"

Bildet ombyttes.

Vi møter nå en kvinne, som har brukt hele sitt liv i evangeliens tjeneste. Hun har hatt en lærerinnens blygsomme samfunns- innstilling, men hun har i virket i vide kretser med en brennende iver for å spre evangeliets lys. Slik det har lyst for henne selv. For henne har Jesus vært alt – ikke bare i den betydningen at han har gjort alt for henne - men også at hun i alt har ofret seg for ham – foran slektskjærlighet og timelig velstand.

Ensom og fattig har hun fra sitt trygge og gode foreldrehjem dratt ut i verden, for i ord og handling preke om den korsfesede – som har båret alle verdens synder. Den likegyldige iskulde, som hun har møtt overalt, har ikke avkjølt hennes glød. Hånens giftige piler har ikke lammet hennes tro, eller hennes mot. Uten overdrivelse kan det sies, at hele hennes liv har vært en brennende bønn, og målet som hun har kjempet for – er å rykke så mange som mulig ut av helvetes-brannen. Denne gapene, glødende avgrunn som oppsluker den største delen av menneskeslekten.

(kommentar: dette var jo det gamle religiøse 'gudbilde/forestilling' – men den har en grad av berettigelse, for de som dør i uvitenhet, hat og fiendskap, lager seg jo et MIDLERTIDIG ytre helvete, som er en gjenspeiling av de tanker man dør med og har som automatfunksjoner. Dette beskrives jo logisk i Martinus boken [VEJEN TIL PARADIS](#), og også en levende skildring i for eksempel boken til [Franchezzo – en vandrer i de åndelige land](#). Ov.-anm.)

Dets aller nærmeste, mor og søsken kommer jo hver dag et steg nærmere den skrent, utenfor hvilken de uunngåelig må falle, om de ikke 'mens nådetiden varer' – vender om. Hennes far hadde allerede dødd som en – hun frykter det – uomvendt synder, og er i så fall evig forlatt. Og dog var han en så god far og en så edel mann. Hvordan han ikke grått å prøvd å overtale henne å bli i hjemmet, da hun kjente sitt kall å for alltid å vende det ryggen. Hans vakre hårfylte hode sto så ofte for hennes indre syn, og i hjertets hemmeligste krok har hun bevart en øm, svermisk hengivenhet for denne sin 'fortapte far'.

Og likevel var hun knapt sikker på om at ikke også dette var en synd. Han var jo en av Gud forkastet sjel. Derfor tilbakeviste hun denne følelse så ofte den dukket opp, men å utslette den klarte hun ikke.

Noen hadde en gang kastet fram det spørsmålet om hun trodde å kunne nyte en fullkommen salighet i himmelen, da hun viste at hennes far var i helvete. Dette spørsmål, som hun selv aldri hadde stilt seg, oppskaket henne mye.

Hun grep, som den druknende om halmstrået, etter den muligheten at Herren i selve dødsminuttet hadde gjort et under og vendt hans sjel til Jesus. Men da denne muligheten liksom bleknet bort, fikk hun som hun ønsket, den vissheten at i himmelen brytes alle jordiske bånd. Der utslettes minnet av hva vi har vært på jorden. Av hva vi feilet med og har brutt. Av hva vi elsket og led. I himmelen er vi alle som Guds engler, der de står foran 'lammets trone' – tilbedende og lovsyngende. Og i tanken på denne kommende glemskhet av alt jordisk fant hun trøst.

Nå er hennes stund kommet. Hun kjenner at hun skal dø og hun frykter ikke for døden. For hun vet at hennes forløser lever. Hun klarer dog ikke fullt ut å frigjøre seg fra en viss angst. Kan hun være sikker på at hennes synder er utslettet i 'lammets blod'. Skjuler seg kanskje enda i hjertet en liten synd, som hun ikke helt har oppdaget, og derfor enda ikke angrer og botferdig har båret fram for sin frelser.

Hvordan kan det vel være med kjærligheten til hennes far. Denne følelse som hun aldri har lykket å få makt over. Er den en synd, eller er den ikke en synd?

Angstsvetten renner ned over pannen. Feberens har igjen overhånd og i feberheten ser hun sin far. Han kommer for å hente henne. Hvor hen? Men han ler så vennlig imot henne.

Nei – hun vil ikke følge ham. Han er kanskje bare en som har forkledd seg som en lysets engel. Hun gir opp et fortvilelsens rop.

Siden blir hun roligere, svimmelheten er over. Hun åpner igjen sine matte øyne. De søker etter noe og stopper med bedende uttrykk på hennes bibel som ligger på nattbordet. Den vennlige sykepleieren som fanget blikket, slår opp boken og leser med dempet stemme begynnelsen av Jesu bergpreken: "Salige er de åndelige fattige, for dem hører himmelriket til...."

Mens hun leser spredde seg et mer forklart uttrykk over de slitne ansiktsdrag. Enda et par kjempende åndedrag, og alt er forbi.

Nå våkner hennes ånd i en lysere og skjønnere verden. Hun slår opp øynene og ser undrende omkring seg. Hvor er hun? Den luft hun puster er så balsamisk, så ren og skjønn. Et dempet sollys spredde en trolsk stemning i rommet. Hun ligger i sin gamle seng, men nå så mykt og svalt.

Frelserens bilde henger på sin vanlige plass på veggen, men medisinflaskene er borte, og sykepleieresken er vekke. I stedet sitter ved hennes seng en mann med gullglinsende hårlokker. Kledd i en besynderlig hvit drakt som

hun aldri har sett før. Han bøyer seg ned å kysser hennes panne, og hvisker; ”velkommen – elskede barn!”.

”Min far!” – utbryter hun glad og slår armene om hans hals. Hun drar hans hode ned på puten. Hun vil ikke slippe ham. Den under årtall så kuvende følelsen får frie tøyler og gir seg utslag i de mange kyss og gledesårer. **Det er hennes egen elskede far.** Hun kjenner det mer en hun ser det, for ansiktsdragene minner så om ham, men er så ungdommelig skjønne, og stråler av en mildhet og et behag som hun ikke har sett før. Som hun nyter disse lykkelige øyeblikk!

- Men nå faller hennes blick på frelserens bilde og hun blir plutselig alvorlig. Hennes armer slipper taket og ufrivillig trekker hun seg noe til siden. Hennes far ler imot henne; ”hva feiler deg mitt barn”?

”Si meg far- hvor er vi? Jeg tror frelseren ser så strengt på meg”.

”Det er du mitt barn, som med frykt ser opp til ham. Ikke ham som ser med strenghet på deg”.

”Men hvor er vi, og hvordan har du kommet hit? Viste du at jeg var syk?

– Men nå er jeg ikke lengre syk. Jeg kjenner meg fullkommen frisk. – Så merkelig!”

”Mitt barn, du er jo død. Du har nå forlatt jorden og flyttet inn i Guds rike”.

”I himmelen?”

”Vel ikke i de salige englernes himmel, men i dets forgård, som for oss er et himmelsk paradys”.

”Selv du – min far?” Disse ord ble åndet frem mer enn talt.

”Ja, som du ser. Gud er mer kjærlighetsfull enn du tror”.

”Og jeg, hvor skal jeg hen? Skal jeg stilles til doms? Svar meg om du vet det”.

”Vær rolig mitt barn. Du har for din trohet mot Herren, fått inntre in hans rike, men enda er du ikke helt ’restaurert’, etter den krise som du har gjennomgått. Sov en stund, så vil jeg senere besvare dine spørsmål og fortelle hvordan selv jeg selv kom hit”. Han strøk henne noen ganger over pannen, og hun falt i en dyp, oppladende søvn.

Når hun igjen våknet, kjente hun seg på en merkelig måte styrket. Hun var så ung og glad, som hun aldri hadde vært før – siden hun var barn på jorden. Hun reiste seg fra sengen og svedde fram så lett som en fjær. Hele hennes omgivelser var også forandret. Det gamle, dystre sykerommet var

forsvunnet, og hun befant seg i en lys og luftig bolig. Hennes lette, smidige drakt smøg seg behagelig etter kroppens former. Alt var så skjønt og luftig. Hun nøt det i fulle drag – av det nye livets behag. Hennes far kom mot henne. Hun skyndte seg til hans åpne favn og gråt av glede. ”La oss vandre en stund sammen i den skjønne marka, sa han – jeg har så mye å si deg”.

Og så fortalte han for henne hvorledes han selv ikke straks etter døden hadde havnet i denne lyse verden. Han hadde våknet i ensomhet og mørke. Men etter å ha lest sitt livs’ saga igjen og igjen, hadde han kommet til innsikt om at ikke alt var helt vel i orden.

En streng var brutt – den som skulle ha ført hans barnslige ’tak og lov’ til Gud – for alt godt som han i fortidige jordliv hadde fått nyte av. Han så også hvordan mørke flekker av hovmod og selviskhet besudlet hans livs historie. Det gjalt å ydmykt erkjenne dette og be om forlatelse, men det var ikke så lett å straks bøye de knær, som var stivnet i medgangens tider. Angeren måtte komme først. Den kom omsider, og han fikk nåde å gråte ut.

Så lysnet det omkring ham, og han flyttet til dette fredens rike, der han fikk seg anvist en ringe tjeneste i omsorgen av dem som nettopp hadde forlatt jorden.

”Skulle slik bot og bedring være mulig også etter døden?” spurte hans datter.

”Ja, slik er det. Ved nådens port står Kjærligheten på vakt. Klar til å åpne den på vidt gap, når som helst en angrende sjel banker på”.

”Men da skulle den jo være en løgn – den tro som har veiledt meg i hele mitt jordliv”.

”Ikke grunnen til din tro, men vel et eller annet tillegg av menneskelig klokskap, som ikke så lett lar seg særskille. Det fine er imidlertid hvordan vi alle på så mange adskilte veier og med så mange villfarende meninger likevel går mot samme mål.

”--Ser jeg riktig – la han til – så møter vi her min elskede lærer. Han kan sikkert gi oss mer klarhet i dette spørsmål”.

En mann med ærverdig utseende, høy panne, dyptliggende øyne og et barnslig leende på leppene, kom sakte fremover gående på veien. De stoppet og hilste og begge ba ham fortelle.

”Gjerne, mine barn, sa han – la oss sette oss her i skyggen, så vil jeg si dere min mening om det spørsmål dere har.”

”At menneskenes religiøse forestillinger er så dunkle, burde ikke i begynnelsen overraske dere. Årsaken til hver en høyere religion, er Guddommelig åpenbaring av sannheten, men hvordan har ikke denne sannhetsstråle vært nødt å sile seg fram gjennom menneskelig svake og ufullkomne intelligenser før den har tatt en slik form at den kunne bli et større flertall eiendom, og hvordan har ikke denne form alt for ofte vært anstrengt og stiv. Mennesket har en forunderlig evne til å spekulere og systematisere. I stedet for å nøye seg med den enkle sannheten, som er blitt meddelt det, og tålmodig vente avventende, til det blir mottagelig for en høyere – er det heller klar med den lille kunnskap det har – å oppføre et helt system av egen slutninger. En lære-bygning der spissfindige spekulasjoner ofte nok vil erstatte bristen på dypere innsikt. Når nye sannheter oppdages senere, hvilke ikke passer inn i den allerede ferdige tanke-bygningen, må de enten undertrykkes for enhver pris, eller presses inn i de gamle formene, for systemet må framfor alt bevares.

Det blir noe stivt, noe sjelløst, men slikt ser man ikke, fengslet som oppmerksomheten er av de perfekt utformede konturene. Akk – hvor ofte har ikke spekulasjonen kvalt barnesinnet, som likt med due-poster sendes oss ovenfra, men hvilke bare kunne mottas av barnefromme og fordomsfrie hjerter.”

”At de religiøse forestillingene videre er så vekslende, er like lite å undre seg over”.

”Sett dere for eksempel ved siden – og på litt avstand – fra en prisme, og betrakt gjennom denne en lysstråle som går gjennom den. Dere vil da ikke lengre se lyset hvitt, men farget. Den ene oppfanger kanskje en rød stråle og finner derfor at lyset er rødt. Den andre oppfanger kanskje en blå stråle og slutter av det at lyset er blått. Dere kunne krangle og hver især bedyre riktigheten av deres påstander. Dette ville det ikke være å undre seg på, for i bunn og grunn har de til en grad rett begge to.

Det beror nemlig helt og holdent på standpunktet – hvordan lyset ter seg. Om dere bytter plass, ville dere se at også den andre hadde rett, og dog har ingen av dem fullstendig rett i sine påstander, for lyset er hvitt, skjønt det ser ut å være rødt og blått. Men følger dere hver for seg den lysstråle, som treffer øyet, så ville deres lysbaner til slutt løpe sammen i det punkt der fargene smelter sammen til hvitt –udelt lys.”

”Akkurat på samme måten forholder det seg med det lys som utgår fra sannhetens sol. Hva vi ser av det, er bare brutte stråler og det skyldes helt og fullt på vårt åndelige stå-sted, hvilken av de uendelig mange stråler som vil trenge ned i vår sjel.

Midt 98/ 95topp

Og like som det i sollyset finnes stråler som enda intett menneskelig øye kunne oppfatte som lys, så finnes det også stråler fra ’sannhetens sol, som enda ingen (ånd) på vårt utviklingstrinn har kunnet oppfatte som sannhet. Hver og en av oss har fått en forsvinnende liten del av sannheten å se/vite. Denne ter/ seg (oppfattes) derfor ulikt; feilen er bare at vi TROR oss å inneha hele sannheten, og derfor bestrides andres rett og feil i oppfattelsen av ’sannheten’ på en annen måte.

Men følger vi den veiledende sannhetsstråle som har falt som vår oppgave, så skal denne umiddelbart lede oss til lyskilden – til sannheten hel og udelt. Og jo lengre vi kommer på denne vandring, desto flere stråler vil vi bli i stand å oppfange – og jo klarere vil vi oppfatte sannheten”.

’Og hvorfor, kunne dere innvende – får vi ikke HELE sannheten samtidig. Hvorfor denne ’sparsomme husholdning’ med lyset?

Ganske enkelt fordi at vi ikke er i stand til å oppfatte dets uendelig intensive glans. Den ville blende oss slik at vi ikke så noe! Nå får hver og en bare den stråle, som hans standpunkt klarer å oppfatte. Det er en kjærlig hånd som holder dette prismet foran våre øyne, og vrir det slik de stråler fraskilles, som er umulige å oppfatte, og bare de slipper inn som for oss ter seg som lys.”

”Din feil, min datter, har vært slik som så mange andre menneskers, at de har trodd å inneha HELE sannheten. Og at (du har trodd) at ingen annen vei i /til livet fantes, enn den du vandret. Men din fortjeneste er at du tolmelig har fulgt den veiledende lysstråle, som ble din eiendom. Den har ført deg til ditt nærmeste mål; den lyse verden der du (nå) har havnet”.

”Slik vandrer vi skjønt alle på forskjellige veier opp mot det samme målet: det strålende faderhjemmet der oppe. (Symbolsk uttrykk på de høyere utviklingsplan som martinus kaller visdomsriket og D.G.Verden. overs.anm) Og hva gjør vel det, ettersom vi har kommet opp til pyramidens topp, om den ene har klatret opp på nordsiden og den andre på sydsiden.

Tro, håp og kjærlighet, er åndens beste ledestjerner, men klarest av dem stråler kjærligheten”

Den ærede læreren steg nå opp og tok sine elevers hender til avskjed, og fortsatte sin vandring.

Far og datter satt stille igjen. Hun hadde fått så mye å tenke på. Det var som synsperspektivet hadde utvidet seg over umåtelig rom. Hennes tanker sto stille som undrende barn foran lysene på jule-kvelden. Hun trykte seg nærmere inntil sin far- liksom for å kjenne en støtte. Tilslutt brøt hun stillheten.

”Min far – har du sett frelseren?” spurte hun.

”Ja, mitt barn. Jeg møtte han her en gang i denne trakten. Det var som om han anviste meg denne virksomheten jeg nå har. Det var et uforglemmelig skjønt øyeblikk”.

”Akk – jeg har så mye å si ham. Tror du han også kommer til meg?”

”Jeg håper det!”

De gikk oppover og en stund stille ved siden av hverandre.

Da skred dem til møte en blendende hvit skikkelse.

-Det er ham – ja mesteren selv. Ufrivillig ble deres kne bøyd, og de strakk sine foldede hender mot ham. Hvilken glorie strålte rundt hans hode! Han ser på dem med en blick av uendelig medfølelse. Deres øyne smelter i tårer. Han legger sine hender velsignende på deres hoder. Det utgår fra ham en livgivende varme som hun aldri har kjent før. Alle spørsmål forstummes i denne stund av himmelsk høytid. Han sier ikke et ord men dog føler hun hans vilje så tydelig.

”Gå ned til jorden og bli en beskyttende ånd for den mor og de søsken som du har dratt bort fra. Fred være med deg min datter!” sier han.

Når hun igjen slår opp sine øyne er han borte, men i hennes hjerte har det falt ned en stråle av himmelsk lys, som fyller hele hennes sjel med salighet.

*

*

*

Se her enda et bilde – det siste.

Her ligger en mann på sin sykeseng. Han har vært hånet og baktalt, fordi han har hatt et klarere blick på sannheten, og uttalt den klarere enn noen i sin samtid. Oppfostret i en tid av åndelig mørke og religiøs ufordraglighet, kjente han seg tidlig inspirert til å framtre som forsvarer for den fortrykte

sannheten. Men mye bandt ham enda nettopp ved det mørket som han ville bekjempe.

Han plagdes av tvil, han ble grepet av mistillit. I sin angst ropte han etter lys og han fikk lys. En guddommelig stråle falt i hans sjel, og oppløste det tildekkede. Etter hete indre strider og anføktelser, sprenget han sine lenker og svingte seg med et veldig sprang opp til et høyere, friere standpunkt, MEN der sto han også ensom og uforstått.

Men med ukuelig mot og brennende iver, begynte han sin reformatoriske virksomhet. Han satte spissen av sin kritiske kniv mot samtidens bryst og gjennomtrengte dens tykke vegger av tom formalisme og død bokstavtro. En liten stråle av friskt blod piplet fram fra såret. Det var bare en ubetydelig og helsemessig årelatning, men jetten ropte mer av harme enn av smerte: ”mord”. Hva hadde så gjort - vår helt? Han hadde alene startet en ujevn strid mot den råe strykens overmakt. Han kjente ikke sine egne krefter og undervurderte sine motstanderes, men nå var terningen kastet. Nå gjalt det å holde ut og ikke svikte.

Han sto på en høyde, belyst av den lysflod som utstrømmet av et blennhvitt kors der høyt på himmelen, over skyene. Men i de mørke dalene rundt ham rørte seg en mangfoldig masse, som rettet en skur av hånets og motviljens piler mot ham. Med blikket løftet mot høydene, kjempet han modig. Sin styrke hentet han i form av barnetro på vår far i himmelen. En oppkvikkelse i den lysflod som hans ånd badet seg i. En og annen som ble grepet av medlidende eller oppildnet til entusiasme, sprang kanskje opp for å hjelpe ham, men ble snart redd og dro seg tilbake. Lyset der oppe var så blendene, at øyet ble vått og blikket tåket. Bedre var det da i den mørke dalen

Det samlet seg litt etter litt en liten trofast skare, som målt etter sine krefter, kjempet sin helts strider, og delte hans lidelser. Om noen av motstanderne våget seg nære for å møte ham i ærlig tvekamp, ble de snart slått til marken, men belastet av de tusentalls giftige piler, segnet han til slutt sammen. Massen ga et jubel-skrik og de trodde han var død, men han levde enda og hentet snart krefter til nye feider og nye lidelser.

Slik har hans liv vært. Jo høyere og sintere som løgnens apostler har fart, desto veldigere og mer uforferdet har han forkynt sannheten.

Nå er hans jordiske heltebane snart endt. I en enkel bolig, som bærer preg av mangler av alle slag, ligger han – denne lystes fanebærer på sitt ytterste, påpasset av en aldrende moder, som med hengivenhet har sett opp til sin sønn. Enda hun ikke har maktet å følge hans djerve ånds flukt mot de høyere rom. Men rundt hans døds-seng står en englevakt med palmer i sine hender – klar til å motta den befriddende ånden og føre ham opp til en lysere verden.

La oss lytte til hva den strålende kjerub – som virker å være vaktens anfører – forteller for de tjenende engler, mens den syke slumrer på sin enkle seng. Denne ånd, som her ber om sin befrielse, sier han mange ganger gått på denne jord.

Jeg har fulgt ham enda fram til den stund da han begynte å strekke seg etter lyset. En gang har han hatt en høy maktstilling, men denne vekke herskerlystens demon i ham og i dette anmodet han å få komme tilbake til jorden i en ringe tjeners skikkelse. Da lærte han seg den ydmykhet, som hans oppoverstrevende sjel lengtet etter.

En annen gang har han hatt rikdommens fristelse å bekjempe. Svak, som han da enda var, sviktet han og falt. Nytelses-begjæret kvalte de edle frø, som ville skyte skudd, vinningslysten undergravde de gode foresatser, med hvilke han hadde trått inn i livet. Frigjort så han med bedrøvelse sin siste jordvandring forspilt, og anmodet om en ny nådetid, med de prøvelser, som best var i stand til å kalle til live barmhjertighetens og selvforsakelsens edle dyder.

Han fikk da en strevsom og av lidelser preget eksistens i en lav stilling i samfunnet, men han bar den tålmodig og tok derved et nytt avgjørende steg framover. Slik gikk han videre – ledet av kristendommens lys og drevet av sin lengsel etter rettferdighet – trinn for trinn på de ”helliges” bratte sti, til han fullstendig hadde gjennomgått jordens vanskelige skole og kunne flytte til en mer lykkelig verden”.

”Men på jorden gikk fortsatt en slekt, som sammen med hvilke han hadde arbeidet og strevet, kjempet og lidd – og han ble grepet av ønsket om å hjelpe sin etterlatt brødre og søstere, så han bad om enda en inkarnasjon i denne mørke verden”.

”Slik drives tidvis høyere ånder som forbarmer seg over de ”jordiske” – til å forlate sine lyse og lykkelige verdener, for å stige ned

til jorden, og ikle seg et grovt, motbydelig ”skall” / kappe – for å gå til en mørk og smertefylt framtid i møte – bare for å få anledning til å tenne enda et lys på den mørke jorden. Å få sprede kjærlighetens glød i forfryste hjerter. Å få støpe fredens balsam i det sørgende bryst. Disse høye misjonærer er heltene i lysets hærskarer, for her – om noensteds, kreves mot og tillit.

Foran dem ligger det ukjente landet. De vet ikke hvor de vil havne, hvordan deres skjebner vil gestalte seg. Hvilke farer og fristelser de vil møte på sin vei. Det er for dem selv en stor prøvelse. Vil de gå seirende gjennom, eller vil de svikte og falle? Vil de klare – i mørkets stormer – å holde sannhetens fane høyt, eller vil deres armer dovne/falle og ”fanen senkes” og de selv bli blendet av løgnens forvirringslys. Og tape sporet og gå seg bort i nattens mørke.

”Ve dem” – om de går så – for slik har det gått med mange. Bitre er de tårer som en nektende Peter må felle. Dyp er den anger som avpresses ham: ”domie qvo vadis?”.

Men alt er allikevel ikke tapt. Finnes det i hans sjel bare en gnist igjen av kjærlighetens glød, ”vil herren blåse den opp til en ild” og på ny gi ham det høye oppdraget: ”led mine får!”.

Denne vår kjære bror har seirende gått gjennom sin vanskelige prøve. Med ydmykhet båret forsmedelsens åk, og med hellig tålmodighet, fullgjort sin misjon på jorden. Nå er han av det store flertallet, forbisett og foraktet, men de frø som han har sådd ut, vil spire opp og bære frukt til store avlinger.

Av den nålevende generasjon er det lite fåtall som har forstått ham. Men en kommende tidsalder skal tålmodig oppsamle hvert et gullkorn som han med sløsende hånd har utstrødd rundt seg. Og gi hans navn den glans som det med rette tilkommer”.

Mens vi talte satt kjeruben ved den sykes leie, og feide bort de feberfantasier som ville forstyrre søvnens ro.

”Det går mot slutten, sa han – jeg ser hvordan jordens bånd begynner å løsne. Alt er så stille og tyst.”

Den syke slår opp øynene. Ser mot høyden og sukker med lav stemme: ”fader, tilgi meg hvor jeg i uvitende nid, har feilet, og kjærlighetsløst mot deg har brutt”.

En tåre faller fra øyet, men kjeruben fanger tåren som i hans hånd forvandles til en ekte perle av sjelden skjønnhet. Den bedrøvede moren holder den kjære, kallende hånden i sin, takker og varmt kysser den.

Alt er slutt. Døden har fullgjort sin syklus. Ånden er befridd, men svever enda halvt bevisstløs over sin livløse stoff-kappe/skall. En engel får befaling å bli hos den sørgende moren. De øvrige ”fletter sin medbrakte palmeblad, den mykeste seng for den forløste ånden, og med kjeruben i spissen – bærer det av sted med svimlende fart opp mot lysere rom.”

Vi kunne følge det lille triumf-toget et stykke på veien. Vi kunne høre fulltonige haleljuja-hymner bruse vår helt i møte fra hver en verden som han svever forbi, men nå åpnes for ham den himmel i hvilken hans bolig er forberedt, og et lyshav strømmer imot oss. Så blendende at vi ikke utholder dets glans.

Her stopper vår ferd. Hit kunne vi komme, men ikke lenger. Farvel du sjeldne ånd – be for oss!

* *
*

Og er må også våre veier skilles, siden vi nå stund har reist sammen gjennom noen av ånde verdenens regioner. Men før vi sier farvel til hverandre, så la oss herifra kaste et flyktig blick ut over den materielle skapelsens umåtelige vidder, og forsøke å oppfange et glimt av det majestetiske bilde som opprulles for vårt syn.

Se disse myriader av verdener, som likt et glinsende bluss i natten, der de kretser om hverandre i et (tilsynelatende) uoverskuelig kaos. Hva betyr de, disse lysende stjernebilder på den mørke nattehimmel?

Hvordan tolke denne ild-skrift som her flammer i sekelgamle tegn? Det er kjærlighetens språk som de taler med. Hver en stjerne som du ser tindre i det uendelig fjerne, er en kjærlighets-tanke av HAM som selv er kjærligheten. Den allmektige, ”som ikke hengte på sitt murer-lodd, når han murte verden”.

Omkring hver og en av disse flammende soler, kretser et system av mindre verdener med sine enda mindre drabanter. Solsystem etter solsystem. Lyspunkt etter lyspunkt, så tett sammenpakket at våre øyne

bare kan fatte dem som et sammenhengende lysteppes. Og dog er de skilt av grenseløse avstander, der tanker sviner i å fatte.

Hvor er du vår egen glinsende sol, med alle dine planeter, måner og kometer i denne strålende stjerne-hær? Akk, hvor forsvinnende liten tindrer du ikke der nede, dypt under våre føtter? Var vi ikke festet til din åndesfære med de usynlige bånd, ville vi aldri gjenfinne deg blant dine lignende. Selv du er en av skapelsens uendelig skjønne kjærlighets-tanker. Du den avkjølte jordens livgivende varmekilde, som med samme moderlige ømhet kjærtegner alle dine frysende barn. Derfor kretser de alle i mindre eller større baner omkring din blendende klode.

Hvor mange millioner av planter åpner seg ikke for deg, sine blomsterkroner og sender deg sine vel-luktende stoffer. Det er den hyllest, som gis deg, du verdenenes strålende dronning.

Og dog – med all din glød og all din glans, er du bare et lite bilde av den guddommelige kjærlighet som engang i tidenes morgen over deg uttalte sin verdi og inntil tidenes slutt, aldri skal opphøre å varme frosne hjerter. Oppløse mørket for omtåkede sinn og veilede de bortkomne barn til faderhjemmet.

Mot denne guddommelige kjærlighet, som evig forbarmer seg, strekkes tusener av foldede hender og løfter sine blikk mot solen og for hver nye stråle av varme og lys som oppfanges, våkner en lengsel etter på nytt å komme denne all-forbarmende kjærlighet nærmere.

Lytt! Hører du den sakte brusende lyd, som stiger opp fra stoffet som vi kaller jorden? Forsøk å utskille lyden. Selviskhetens skråll når ikke hit opp. Kjærlighetløshetens hånletter treffer ikke vårt øre, men det tålmodige lidenenes svake sukk. Selvbekredens forpinte hulking, underdanighetens barnefromme 'herre skje din vilje', det glade hjertes takk og lov – de føres på dirrende eterbølger opp til en lysere verden, og samme raske budbringere kommer med svar tilbake.

Slik lyder det fra alle disse myrader av kloder, som tjener åndene til jording i deres vandring i kjøttet. Fra noen er angstropene overveiende. Fra andre lyder sterkere takknemlighetens lovsanger. Men fra dem alle stiger lengtende sukk. Det hever seg barenfromme bønner opp til den evige kjærlighetens trone. Det er skapelsens gigantiske symoni, hvis grunntema, skjønt gjennomvevet med skurrende dissonanser, er

en rytmisk harmoni med de reneste himmelbårne akkorder. I dette veldige kor, har hver og en av oss, skjønt forsvinnende små som vi er – vår egen stemme som trenger gjennom. Som baner seg vei blant millioner andre og vekker gjenlyd i himlenes riker en gjenlyd, som vender tilbake med trøst og håp.

* *
*

Og nå – farvel! Ha takk for ditt selskap, gode vandringsmann! Vend tilbake til din post på jorden, og ta med deg den vissheten at du i Herren Gud har en kjærlighetsfull Fader, som med aldri sviktende hånd leder alle dine skjebner i dets minste detaljer, slik at din vei opp til hjemmet der oven, blir den korteste mulige for deg og dessuten den minst slitsomme. Men husk også at du selv forlenger din vei ved hvert feiltrinn du gjør.

Be og arbeide, så skal du seire i fristelsen. Vær takknemlig og glad, så skal livet le mot deg.

Alltid har du noe å glede deg til, og ser du riktig etter, har du mye. Men om du skulle trykkes mot et kors, så bær det med tolmødighet. Hvem vet, kanskje har din oppoverstrevende ånd selv bedt om de prøvelser, under hvilke du av og til sukker. Og skulle du dog motstrebende ha underkastet deg den fotlenke, under hvilken du føler deg vansmektet, så vet at den er gitt deg til velsignelse, og at du får kraft til å bære den i korsets religion.

[weblink m. noen bilder](#)